

strach zemřít

LISA JACKSON

strach
zemřít

LISA JACKSON

2015

Copyright © 2012 by Lisa Jackson LLC
Translation © 2015 by Jakub Volný
Cover design © 2015 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu AFRAID TO DIE,
vydaného nakladatelstvím Kensington Books, New York 2012,
přeložil Jakub Volný
Jazykový redaktor: Jiří Pacek
Korektura: Hana Pušová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2015

ISBN 978-80-7498-087-9

Prolog

Okres San Bernardino

Před šesti lety

Co tu sakra dělá?

Dylan O'Keefe se zadíval ze svého otlučeného neoznačeného vozu do noci. Pohledem sledoval postavu plížící se ve stínech opuštěného pozemku na druhé straně ulice. Lampa na rohu rozlévala mdlé namodralé světlo po zaplevelelém prostranství, kde rezavělo pár opuštěných aut. Vzduch byl hutný, zapáchal po výfukových plynech a kouři, přestože O'Keefe nikde neviděl žádné jedoucí auto ani hořící oheň.

Obojí tam ale někde bylo a O'Keefe to brzy spatřil na vlastní oči. Poblíž De Maestraova úkrytu na úpatí hor stálo hned několik off-roadů.

I když byl prosinec, země byla pokrytá prachem. O'Keefe se rozhlédl po zvrásněné krajině, která připomínala spíš město duchů. Většinu domů obyvatelé opustili před více než sto lety, když se vytěžilo všechno zlato z okolních kopců. Nyní

zde žila jen hrstka lidí, ale někdo očividně obýval zaprášený přízemní domek s propadlou střechou a flekatými zdmi. Ztrouchnivělou verandu kdosi opravil a nepořádek na zadním dvorku, včetně dětských hraček a vánoční výzdoby, patřil bezpochyby ke kamufláži. Dům měl zkrátka vypadat, jako by v něm „žila“ rodina.

Nesmysl.

A O'Keefe to měl co nevidět dokázat.

Jenže nyní, těsně před koncem náročného sledování, které mělo De Maestra konečně poslat hezky do chládku, O'Keefe zahlédl temnou postavu, která se plížila černými stíny... Postavu, kterou by poznal kdykoliv a kdekoliv. Detektiv Selena Alvarezová! Všechno, na čem poslední dobou pracoval, celá operace, jíž věnoval posledních osmnáct měsíců svého života, to všechno mělo najednou přijít vniveč.

Do háje! „Vidíš ji?“ zeptal se šeptem svého parťáka.

„Hm.“ Tradičně vyhýbavý Rico pomalu kýval hlavou, masitá tvář se mu ve světle lampy leskla potem a oči ani na okamžik nespouštěl z prázdného parkoviště.

„Ona tu *nemůže* být!“

„Kašli na to.“ Ale i Rico se nervózně ošil, když Selena překonala polorozpadlý plot oddělující parkoviště od De Maestra pozemku, kde stála oprýskaná rozvalina, a vnořila se do dlouhých stínů, které mezi hračkami vrhaly vánoční světelné řetězy s chybějícími žárovkami. Dokonce i řetěz ovázaný kolem paty palmy, jediného stromu na celém dvorku, svítil sotva z poloviny.

Stejně to všechno byla jen kamufláž.

O'Keefe se natáhl, zhasl vnitřní světlo a otevřel dveře u spolujezdce.

„Počkej. Co chceš dělat?“ zeptal se Rico.

O'Keefe ale nečekal na žádné výčitky ani varování. Jeho nohy už dopadly na šterk, služební zbraň držel v ruce. Musel se k ní nějak dostat a říct jí, ať se drží zpátky.

Tohle bylo špatně.

Zatraceně špatně!

Kdyby De Maestro nějak vytušil, že je Selena venku... Zostřenými smysly vnímal vítr, který se hnal po asfaltu, zvedal suché listy a sbíral ze země igelitové sáčky, aby je pak s hlasitým šustěním vrhal na několik zaparkovaných aut. Náhle se divoce rozštěkal pes, jenž se do té doby ukrýval v ohradě zahalené nocí.

Proboha! To ne!

Alvarezová ale pořád postupovala kupředu.

Stůj! Zakřičel v duchu. Pomalu ho začal svírat strach. Co si sakra myslí, že dělá? A proč tu vůbec je? Pes hlasitě zavyl. *Zpátky! Tohle je pitomost...*

Prásk! Dveře v boku stavení se rozlétly.

„Sklapni!“ zakřičel ode dveří jakýsi muž. O'Keefe viděl proti světlu štíhlou siluetu s pistolí v ruce. Alberto De Maestro. Cíl rozsáhlé pátračky. Hlava De Maestrova drogového kartelu. *Sakra práce! Byl přímo tam!*

Ne! Ne! Ne!

O'Keefovi se divoce rozbušilo srdce.

Ve dveřích se objevil další muž a patrně se pokoušel De Maestra přesvědčit, aby se vrátil dovnitř. Hlava kartelu si ale nedala říct. V dálce se rozezněly policejní sirény, pes přestal štěkat a De Maestro se otočil... A jeho pohled padl rovnou na Alvarezovou.

Proboha!

LISA JACKSON

Na rtech se mu objevil úsměv tak zlý, že by se ho lekl i samotný Lucifer. Ve tmě se zaleskly bílé zuby, jak De Maestro beze spěchu zvedl zbraň. „*Perra*,“ zavrčel výhrůžně a zamířil.

Alvarezová ztuhla.

Příliš pozdě.

O’Keefe pádil k domu se zdviženou pistolí. „Odhoď zbraň!“ zakřičel. „Policie! *Policia!* Alberto De Maestro, odhoď zbraň!“

„Táhni k čertu!“ De Maestro se hbitě otočil a namířil pistolí na O’Keefa. Jeho zlovlný úsměv se ještě rozšířil. Zlo z něj doslova sálalo. „*Feliz Navidad, bastardo!*“

Pak stiskl spoušť.

Kapitola 1

Její pleť se začala zabarvovat do modra.

Její kůže tuhla... Ano, tak je to dokonalé.

Její oči zíraly skrz led vzhůru, i když nemohla nic vidět, a nemohla bohužel ani ocenit, kolik lásky, citu a důmyslu vložil do svého díla.

Ani její mělký dech už jí nerozpouštěl led v okolí nosu. Naštěstí měla zavřená ústa a dokonale spojené, tmavě modré rty... Vypadá jako Sněhurka, pomyslel si, když přes ni opatrně lil další vrstvu vody.

Její nahé tělo příkrývala tenká ledová krusta, která nádherně glazovala mladičkou pleť a blyštěla se v mdlém osvětlení jeho tmavého doupěte.

Tak krásná.

Tak dokonalá.

Tak mrtvá.

Potichu si pobrukoval spolu s vánoční koledou, která se linula z reproduktorů dokovací stanice v jeho soukromé místnůstce, a tvořil. Opatrně. S úzkostlivou pečlivostí cize-

LISA JACKSON

loval každý detail. Dokonalost. Právě o ni usiloval. A také jí hodlal dosáhnout.

Ve svém podzemním ateliéru udržoval stálou teplotu -1 °C, těsně pod bodem mrazu, a dech se mu v chladném vzduchu srážel do obláček páry. Ačkoliv v této části pohoří Bitterroot zrovna zuřila sněhová bouře, tady dole byl klid. Skučení větru tak hluboko nemohlo proniknout.

Měl na sobě neoprénový oblek, rukavice, zimní boty a lyžařskou masku, v duchu si ale přál, aby se mohl vysvléknout do naha, cítit na holé kůži polibek mrazu a cítit, že opravdu žije. Ale bude muset ještě počkat. Nesmí nic uspěchat. Nesmí si dovolit, aby jediný kousek jeho kůže, vlasů, nebo dokonce potu zničil jeho dílo.

A pak ta protivná DNA, jakmile nastoupí policie. A to bude brzy. Věděl to, protože svůj umělecký výtvar téměř dokončil. Už jen trochu oříznout tady a obrousit támhle a bude hotov.

„Oh, venku je strašně,“ zpíval si polohlasem slavnou vánoční píseň a hudba se linula sítí podzemních chodeb a místností, které si pro svou práci vybral. Byly schované v neobydlené části podhůří, a představovaly tak ideální úkryt. Malý pramínek mu obstarával potřebnou vodu, světlo zajišťovaly lampičky na baterie. Když potřeboval světla víc, použil silnější čelovky, jimiž si ozářil místa, kde potřeboval pracovat.

Z útrob svého podzemního úkrytu zaslechl otravné zákňourání a zamračil se. Proč *ta* ženská už dávno nezdechla? Dal jí už tolik sedativ, že by to porazilo slona, ale ona se pořád držela někde na pomezí vědomí a smrti. Měla výdrž. Ale to její zákňourání mu vadilo. Zamračil se a udeřil kladívkem do dláta. Ostří mu však sklouzlo, projelo rukavicí a poranilo

ho na prstu. „Sakra!“ Na led dopadla kapka krve, *jeho* krve. Rychle zmrzla a on ji nesetřel. Tlačil ho čas. Jakmile byla kapka dokonale ztuhlá, vysekal ji důkladně z ledu. Jeho dokonale dílo nesměl hyzdit jediný náznak červené.

Než krev z ledu vysekal, stačil se celý zpotit. Po celou dobu si však opakoval, že musí být trpělivý. Pak na vysekanou díru začal opět opatrně lít vodu, aby ji zacelil. Netrpělivě čekal, dokud voda nezmrzla, aby mohl nalít další, až se díra celá zatáhla a po ostří dláta na dokonale hladkém povrchu nezbyla jediná stopa.

„Perfektní,“ zašeptal spokojeně.

Zadíval se na svoje dílo, na tu nádhernou mladou ženu uvězněnou v ledu. Chtě nechtě se k ní musel naklonit a olíz-nout bradavku ukrytou pod mrazivou krustou. Jazyk ho zabrněl. V ústech ucítil chlad a žilami se mu do těla rozeběhly nitky čiré ledové rozkoše. Zachvěl se zimou. Přesto se mu hlavou honily výjevy, jak se tiskne k tomu zmrzlému tělu, a pocítil náznak vzrušení.

Přešel jazykem po ledu a představoval si slanou chuť ženské pleti a dotyk ztvrdlé bradavky na svém jazyku. Zlehka se do něj kousl a vychutnával si pocit rozkoše spojené s bolestí. Když mu v hlavě začaly vířit další svůdné představy, potichu vzdychl.

Před očima mu vytanul obrázek jiné krásné ženy. Běžela zasněženým lesem a smála se. Její zvonivý hlas se nesl mezi stromy, husté vlasy jí padaly na záda. Sníh byl navátý k hrubým kmenům borovic a jejich dlouhé jehlice zdobily krystalky ledu.

Běžel nadýchaným prašanem, hnal se za ní, zaplavený vzrušením sledoval, jak jeden po druhém odhazuje své svrš-

ky. V okolních závějích skončila i halenka, sukně a šála. Nakonec odhodila i podprsenku a uháněla závějami jen v kalhotkách.

On zkracoval vzdálenost mezi nimi, přičemž se zbavoval svého oblečení. Bez problémů odkopl boty, ale promrzlými prsty nedokázal rozepnout knoflíčky na kalhotách a košili. Aby je ze sebe sundal, musel zpomalit. Utekla mu a on měl co dělat, aby ji opět dohonal.

Přemýšlel, co by s ní rád dělal. Představoval si, jak do ní vstupuje, jak se její studené tělo rozpaluje a jak jí na pokožce taje padající sních.

V ruce ale držel nůž. Nůž s rukojetí vyrobenou z parohu statného osmeráka, kterého skolil před třemi lety. Vzpomínal, jak ho jediným šípem poslal k zemi.

Opět se k ní přiblížil... Srdce mu zběsile bušilo, v pěsti pevně svíral lovecký nůž.

Už už ji měl na dosah, když se otočila. Rty jí v mraživém vzduchu pomalu modraly, oči zářily, tváře nachověly. V koutcích úst jí poskakoval hravý úsměv. Byla tak dokonalá... Jako anděl.

Pak zahlédla nůž.

Úsměv jí z tváře ihned zmizel. V tom krásném obličejí se nejdříve zračil údiv, pak hrůza. Zapotácela se a málem upadla. Jak se jí zmocnila panika, vyrazila v oblaku prachového sněhu mnohem rychleji. Už ne hravě, teď ji hnala čirá hrůza.

Celý vzrušený nasál rozšířeným chřípím mrazivý vzduch a pustil se do pronásledování.

Stačilo mu jen pár kroků, aby ji dostihl. Volnou ruku ji vpletl do záplavy dlouhých silných vlasů a pak...

Pak následovala jen šmouha.

Z té chvíle si pamatoval jen gejzír horké rudé krve, který vytryskl na bělostný sníh...

A *dost!* S vypětím všech sil se z minulosti vrátil do současnosti. Nemůže mysl rozptylovat od svého úkolu.

Led mu v ústech tál. Ve vyhřátém neoprenovém obleku cítil pevnou a masivní erekci. Narovnal se a s opovržením pomyslel na svou slabost. Musel vynaložit hodně sil, aby svůj neodbytný penis zklidnil.

Co to do něj vjelo?

Zadíval se na nahou ženu před sebou a povšiml si místa, kde jeho horké rty rozpustily ledovou krustu a zanechaly příliš mnoho DNA. Tohle od něj nebylo rozumné. Ani trochu. Rozhodně to nevypovídalo o jeho vysokém IQ, jehož hodnoty se blížily genialitě.

Znovu tedy sáhl po dlátu a začal rychle vysekávat místo, kde se jeho sliny smísily s rozpuštěným ledem, jako by rychlá práce mohla odstranit škody, které napáchal.

Ta čubka v zadní místnosti znovu zakňučela. Zlostně zatlul zuby. Už brzy ale zemře a na jejím dokonalém těle nebude ani modřina, ani rána, zkrátka nic, co by připomínalo násilí. Pak i ji ukryje do ledu, udělá z ní další umělecké dílo.

Podíval se rychle na hodinky a zjistil, že má dost času, aby svůj výtvor stačil ještě dnes dokončit. Manželka ho očekává nejdříve za hodinu. Má ještě spoustu času.

Napumpoval další vodu z potůčku a opatrně ji začal rozlévat na svou rozdělanou sochu. Ještě nebyla zcela hotová, uvědomil si, když jí pohlédl do vytřeštěných, ale prázdných očí.

Ale nebude to dlouho trvat.

Kňourání z vedlejší kobky konečně ustalo a on se mohl

opět plně soustředit. Rozvázně naléval vodu na ledovou vrstvu a polohlasně si pobrukoval: „Padá sníh, padá sníh, padá sníh...“

„... padá sníh...“, *cvak!*

Selena Alvarezová zmáčkla na radiobudíku tlačítko odloženého buzení, pak si to ale rozmyslela a vstala z postele. Bože, tuhle odrhovačku k smrti *nenáviděla*. Vlastně neměla ráda nic, co souviselo s Vánocemi.

Měla pro to své důvody.

Teď o nich ale přemýšlet nechtěla.

Vlastně o nich nechtěla přemýšlet už nikdy.

Ačkoliv byla ještě tma jako o půlnoci, červené digitální číslice ji upozorňovaly, že je půl páté ráno, obvyklý čas, kdy vstávala. Po většinu roku se do nového dne pouštěla s vervou, jako by ráno co ráno čelila nové výzvě. Jak ale končil podzim a listopad se přehoupl do prosince, cítila podobnou nechuť, jaká ji provázela během dovolené. Tahle doba z ní vysávala energii a nedostatek energie jí vždycky spolehlivě zkazil náladu. Její obvyklý energický přístup se uložil k zimnímu spánku a Selena se musela zatraceně snažit, aby v sobě našla obvyklé životní nadšení.

„Huso hloupá,“ zamumlala polohlasem a protáhla si svaly.

Věděla samozřejmě, co u ní způsobilo tak náhlou změnu nálady. Moc dobře to věděla. Nikdy o tom ale s nikým nemluvila, dokonce ani se svou partnerkou ne. Hlavně s ní ne! Pescoliová by to zkrátka nepochopila.

A Alvarezová na to teď stejně nechtěla myslet.

Její štěně, flekatá směska ovčáka s nějakým boxerem nebo labradorem, se zavrtělo v bedýnce, protáhlo se a začalo se komickým štekáním dožadovat vyvenčení. Její kočka, Jane

Doe, která obvykle spala s Alvarezovou na druhém polštáři na posteli, zvedla hlavu a zamrkala.

Jakmile štěně uvidělo, že je Alvarezová vzhůru, začalo kňučet, aby jí dalo najevo, že chce vyvenčit. Brzy se tičné kňučení změnilo ve vzrušené poštekávání. Jako by pes spolknul veškeré nadšení, kterého se jí nedostávalo.

„Tobě je hej, co?“ zamumlala otráveně Alvarezová a pustila pejska z jeho cestovního pelišku. Ihned začal vyskakovat a štěkat, ačkoliv vynakládala veškeré síly, aby ho zklidnila. „Ne, Roscoe! Tiše! Lehni!“ Vřítíl se do obývacího pokoje a udělal pár rychlých koleček kolem gauče a konferenčního stolu. Pak zamířil ke dveřím, kde divoce mával ocasem.

Alvarezová se zadívala na kočku, která se vyšplhala na policičku nad stolem a sledovala scénu s kočičím opovržením. „Chápu. Do ničeho se nemíchat, co?“ O pár sekund později už pustila psa ven. Roscoe se ihned ztratil v potměných koutech jejího malého dvorku, kde bezpochyby zvedl nožičku u každého stromu a keře, který našel. Jak zavírala zasunovací dveře před mrazivým zimním vzduchem, jenž jí během sekundy pronikl skrz flanelové pyžamo, povšimla si, že ještě pořád sněží. Přes sklo viděla, jak se na květináčích, které nechala na dvorku, vytvořila bělostná peřina, dobrých patnáct centimetrů vysoká. I trávník pokrývala dokonale čistá sněhová pokrývka, než do ní vběhl Roscoe.

Přesto jí pohled na čerstvý sníh nenaplnil pocitem klidu ani pohody.

Pořízení Roscoea bylo nejspíš trochu unáhlené rozhodnutí, nota bene když jen nedlouho předtím koupila tenhle městský domek. Už se ale stalo a ona s tím nemínila nic dělat. Ten malý chlupatý rošťák se jí už stejně zabydlel v srdci.

Navzdory všem jeho chybám.

„Jsi trapná,“ připomněla si v duchu.

Štěně brzy přiběhlo k betonové desce, která tvořila verandu, a začalo škrábat na skleněné posuvné dveře. Alvarezová je pootevřela a pustila Roscoea dovnitř. Pes ihned vyrazil na okružní běh uvnitř bytu, ale Selena ho na poslední chvíli chytila za obojek. „Tak na to zapomeň, lumpe.“ Malým ručnickem, který si právě kvůli tomu všela na kliku posuvných dveří, mu očistila tlapky a až pak ho pustila dál.

Do tělocvičny poslední dobou chodila jen výjimečně. Raději běhala se psem. Brala ho ven vždy předtím, než se osprchovala a připravila do práce. Přes den ho nechávala v prádelně. Nebylo to ideální a Selena si to moc dobře uvědomovala. Říkala si ale, že jakmile se stoprocentně naučí chodit ven, mohla by do dveří namontovat psí branku a nemusela by už najímat ženskou z ulice, aby ho v poledne chodila venčit. Málodky už také zůstávala v kanceláři do pozdních hodin a raději si nosila práci domů.

To by možná bylo dobře...

... kdyby jí to nepřipomínalo, jak je sama.

Nemohla si přitom přímo stěžovat. Během posledního roku pár nápadníků projevilo zájem, ona však náklonnost ani jednomu neopětovala. Chvíli chodila s farmaceutickým prodejcem Kevinem Millerem, který ve volném čase chodil do posilovny a který uměl mluvit jenom o své práci. Nudil ji k smrti. Psycholog Terry Longstrom pracoval s nezletilými, kteří skončili v policejní cele. I on ji párkrát vytáhl ven, ale ačkoliv mu nemohla upřít pár skvělých vlastností, nedokázala se přenést přes fakt, že ji zkrátka nepřítahoval. Uvědomovala si, jak povrchní to bylo, zájem však předstírat neuměla...

A ani nechtěla. Nejhorší ze všech byl ale Grover Pankretz, který dříve pracoval v místní laboratoři DNA, než ho vyhodili pro nadbytečnost, když zaměstnavatel snižoval stavy. Byl to bezpochyby skvělý chlap, choval se ale trochu majetnický. Nejradši by ji požádal o ruku už na druhém rande! A tak to raději utnula, než by k tomu skutečně došlo. Všichni muži, kteří o ni projevíli zájem, se naštěstí ve svých životech posunuli. Jeden se odstěhoval, další si našel novou partnerku. Zasllechla, že Terry i Grover se už dokonce stačili oženit.

Pravda ovšem byla celkem prostá: Selena nebyla připravená na vážný vztah. Což koneckonců dokazovaly i její směšné představy o starším a nedostupném muži, jakým byl například Dan Grayson... Její šéf. Jak jinak?

„Buď k sobě upřímná,“ říkala si. „Ty ve skutečnosti žádného chlapa do svého života pustit nechceš.“

Když dokončila svou ranní rutinu, vyrazila k Srnčí hoře, kde sídlil úřad šerifa. Na obvyklých místech se mačkala auta, jednomu řidiči to na mokré zasněžené vozovce uklouzlo těsně před železničním přejezdem. Celou tu dobu se z oblohy sypal sníh a Selena musela přepnout stěrače na vyšší rychlost, aby vůbec viděla na cestu.

Bože, tuhle část roku z duše nenáviděla.

Zdálo se, že Vánoce do Medvědího Brodu vždy přinesou nějakou pohromu. Kromě tradičních vánočních hrůz, jakými jsou přezdobené zářící stromky v oknech nebo nepřetržitá záplava vánočních odrhovaček, se za třpytem všeobecné radosti ukrývaly problémy. Během Vánoc obecně stoupalo množství případů domácího násilí, Medvědí Brod měl ale jednu vánoční zvláštnost. Během několika posledních let místní obyvatelé děsili vraždící maniaci.

Ne, tady Vánoce neznamenal jen období klidu a míru.

Cesta byla místy opravdu hodně kluzká, ale její deset let staré subaru se s jistotou drželo a zdolávalo zamrzlé a zasněžené silnice bez větších problémů. Outback znamenal další změnu v jejím životě, ačkoliv si uvědomovala, že prázdnotu v její duši nevyplní ani nové auto, ani nový dům. Zato její domácí mazlíčci znamenají krok správným směrem, pomyslela si, když vjížděla na parkoviště před úřadem. Kočku získala loni při vyšetřování případu. Její majitelka byla brutálně zavražděna a Alvarezová se jí ujala. Připadalo jí, jako by byly spojené. Pořídit si štěně bylo záměrné, byť trochu iracionální rozhodnutí.

Co jsi vlastně čekala?

Určitě *nečekala* loužičky na koberci, okousaný nábytek ani tučné účty za veterináře. Ne, těšila se na něco hřejivého, tulivého, s velkýma očima, vlhkým čumáčkem a ocáskem, který se bude ve vzduchu neustále třepotat jako praporek. Přesně s takovým přesvědčením navštívila obecní útulek.

„Naivko,“ řekla si, když zamířila ke stanici. Nemohla se však ubránit úsměvu. Tajně doufala, že jí Roscoe bude poskytovat alespoň částečnou ochranu a že bude odrazovat zloděje.

Skutečně? Tak proč máš pocit, že u tebe doma někdo minulý týden šmejdil, hm? Vzpomínáš na ten pocit, že se tam něco změnilo, i když nevíš co? Kde byl ten tvůj slavný hlídač Roscoe?

To samozřejmě nemuselo nic znamenat. Mohla mít jen pocuchané nervy z výsledku toho úchyla Neila Freemana, který ji svlékal očima, zatímco se ho vyptávala na jeho mrtvou matku. Nakonec se ukázalo, že jeho matka zemřela přirozenou smrtí... Ale to jeho chování! Každou její otázku otočil v nějaký sexuální náznak a neustále si přejížděl špič-

kou jazyka po horním rtu. Zvedal se jí z něj žaludek a úplně ji vyvedl z rovnováhy. Možná právě to měl v úmyslu, magor jeden!

Znovu si v duchu rezolutně řekla, že Freeman u ní doma *nebyl* a že by jí Roscoe určitě nějak dal vědět, kdyby ano.

A jak by to asi udělal? Přiznej si to, Alvarezová, stává se z tebe taková ta bláznivá psí paní. Podvědomě se zachvěla.

Sakra! Zkrátka si toho psa zamilovala a možná, jenom možná, byl Roscoe přesně to, co potřebovala. Zcela jistě ale věděla, že se ho nehodlala za žádných okolností vzdát.

Jak mířila na svoje oblíbené místo před stanicí, stočila raději své myšlenky k týdnům, které měla před sebou. Čekal ji samozřejmě vánoční večírek na stanici v režii toho potřeštěného vánočního šotka, Joelle Fisherové, která už stačila vyzdobit celé oddělení. Dokonce už začínala hovořit o tajné santovské burze, kterou každoročně organizovala. Alvarezovou to ale nezajímalo. Věděla jen, že ji přes Vánoce čeká spousta přesčasových hodin. *To* byla její tradice. *Takhle* to dopadá, když přes svátky zavřete celou rodinu do jednoho domu...

Asi to tak bylo jednodušší.

Zamkla auto a rychlým krokem přeběhla k zadnímu vchodu budovy. Oklepala si z bot tající sníh a zastavila se v malé jídelně. Při pohledu na prázdnou konvici kávovaru se zamračila, pak otráveně postavila vodu. Nato si ve skříňce našla svůj oblíbený hrníček, ohřála vodu v mikrovlnce a pak do hrnku vložila poslední sáček pomerančového čaje.

Na stole ležela otevřená růžová krabička, v níž uviděla ležet halabala několik sušenek. Nyní je ale ignorovala. Tomuhle období roku vládla Joelle, a tak bylo nad slunce jasnější, že čerstvé pochoutky dorazí na stanici co nevidět.

Rozvázala si šálu a odešla ke svému stolu, kde si odložila kabelku a zbraň, bundu pověsila na věšák a pustila se do pročítání e-mailů a zpráv. Pečlivě dala dohromady všechny zprávy jednoho případu, připravila se na další a podívala se, jestli už dorazila zpráva z pitvy místního farmáře Lena Bradshawa, který zemřel při nehodě na lovu. Byl s ním i jeho kamarád Martin Zwolski, kterému sama vystřelila puška při přelézání plotu z ostnatého drátu. Kulka zasáhla Lena do zad a na místě ho zabila.

Náhoda, nebo úmysl?

Alvarezová docela věřila verzi o nehodě. Martina, na kterého se snášela obvinění ze strany Lenovy rodiny a přátel, nehoda upřímně mrzela. Při výslechu se málem rozbrečel. Skutečně to vypadalo jako nehoda, Alvarezová ale ještě nebyla stoprocentně přesvědčená a chtěla dokončit vyšetřování. Ráda by objasnila ještě tři nesrovnalosti, které se nad případem vznášely.

Za prvé, oba muži de facto pytláčili na cizím pozemku, protože ani jeden neměl povolení. Za druhé, Martin s Lenem spolu vedli podnik, který před dvěma lety zkrachoval, a to hlavně kvůli tomu, že si Len „půjčil“ obrovskou částku z peněz firmy. Alvarezová také zjistila, že měl Len kdysi románek s Martinovou ženou. Bylo to sice už dávno, navíc v době, kdy spolu Martin s Ezzii zrovna nežili, ale přesto... Bylo toho zkrátka trochu moc na její podezřívavou duši.

Zkontrolovala si e-mail.

Zpráva z pitvy ještě nedorazila.

Možná přijde později. Pak rychle projela informace o pohřešovaných, jestli se už našla Lissa Parsonsová.

Lissa byla známá. Alvarezová ji několikrát potkala v tělo-

cvičně. Bylo jí šestadvacet, měla krátké černé vlasy a tělo bohyně. Pracovala jako recepční místní advokátní firmy a pohřešovala se od minulého týdne. S přítelem si zrovna dávali pauzu, jelikož jim to poslední dobou zrovna neklapalo, a její spolubydlící odjela na pár týdnů na Floridu. Alvarezová tak našla jen prázdný byt, kde po jeho majitelce zbyly jen hniјící potraviny. Kabelka, telefon i počítač se ztratily spolu s Lisou, její šatník byl však nedotčený. Všechno oblečení měla pečlivě složené ve skříní, v koši v ložnici našla špinavé prádlo.

Spolubydlící, expřítel i stávající přítel měli dokonale neprůstředné alibi. Dveře od bytu nevykazovaly jedinou známku po násilném vniknutí. Vypadalo to, jako by Lissa ráno odešla do práce jako obvykle, jen se pak nějak zapomněla vrátit. Podle údajů operátora a banky nepoužila ani telefon, ani kreditní kartu od chvíle, co zmizela.

A Alvarezové se to nelíbilo. Zejména ji znepokojoval fakt, že se pohřešovala téměř dva týdny. To nebylo dobré znamení. Ani trochu!

Podle posledních informací se tedy ještě nenašla.

Žádné tělo.

Žádné místo činu.

Žádný zločin.

Zatím!

Ověřili už všechny místní nemocnice, nikde ji ale nepřijali. Nenašla se nikde ani žádná neznámá žena. Ani ji nikdo nezatkl v souvislosti s nějakou trestnou činností.

Prostě zmizela...

„Kde se sakra schováváš?“ přemýšlela Alvarezová nahlas a pomalu usrkávala chladnoucí čaj. Svou partnerku očekávala nejdříve za hodinu, proto ji překvapilo, když se ve dveřích

objevila Pescoliová s kelímkem kávy, kterou koupila od jednoho z místních kavárníků. Na lesklých vlasech jí tál sníh, tváře měla zrudlé od zimy.

„Co tu děláš tak brzy?“ zeptala se Alvarezová a otočila se k ní na židli. „Další mrtvola?“

„Hodně špatný vtip na tak nekřesťanskou hodinu.“ Uplila z kelímkem. „Musela jsem hodit Biancu do školy, protože má ráno tancování.“ Bianca byla náctiletá dcera Pescoliové. Chodila na střední školu a byla stejně tvrdohlavá jako krásná. Zatraceně nebezpečná kombinace! Navíc byla i dost chytrá, takže dokázala své rozvedené rodiče poštávat proti sobě. Pokaždé jí to prošlo. Ačkoliv Pescoliová se svým ex nežila už léta, pořád mezi nimi existovala jistá nevraživost, zejména když došlo na děti. Bianca to uměla zahrát na obě strany, stejně jako její bratr Jeremy, kterého opět vylili za školy a který žil u Pescoliové, když se zrovna nepokoušel „pohnout z místa“.

„Já myslela, že se taneční kroužek pořádá po škole.“

„Mají málo místa v tělocvičně.“ Pescoliová se zadívala z okna. „Basket, zápasy, roztleskávačky, tancování... Všichni tam tak trochu žonglují s časem a právě teď je pro školu nejdůležitější basket, si myslím. Příštích čtrnáct dní tak musí být Bianca ve škole už ve tři čtvrtě na sedm. To znamená, že musí vstávat kolem šesté. Určitě si umíš představit, jak ji to ničí.“ Při představě, jak se její puberťačka potýká s ranním vstáváním, stáhla Pescoliová rty do náznaku úsměvu. „A dneska je to poprvé! Představ si, jakou to dá fušku vypadat jako princezna, když do školy vyráží ještě za tmy. Víš, co řekla? Že je ‚půlnoc a nikdo, kdo má alespoň kousek mozku v hlavě, by nevstal.‘“ Pescoliová zakroutila hlavou. „Něco ti povím, vychováváme si generaci upírů.“

„Upíři teď letí.“

„Vidíš, to je pravda.“ Pak znovu zvažněla a ukázala prstem na monitor počítače na stole Alvarezové, kde zahlédla podobiznu Lissy Parsonsové. „Už dorazila zpráva z pitvy toho Bradshawa?“

„Ještě ne.“

Pescoliová se zamračila a mezi očima jí vyskočily jemné vrásky. „Víš, vážně bych chtěla uvěřit Zwolskému, že šlo jenom o nehodu. Ale nějak mi to nejde.“

„Já vím.“

„Něco mi na tom zkrátka nesedí. A co ta Parsonsová? Už se našla?“ chtěla vědět Pescoliová.

„Ještě ne.“

„Sakra.“ Pescoliová usrkla kávy. „Kdoví, co se s ní děje,“ přemýšlela nahlas. „Třeba je jen holka trochu do větru a někam na chvíli odjela. Nebo je za tím něco jiného.“ Ta představila se jí zjevně ani trochu nezamlouvala a zamračila se ještě víc. „Ani žádné zprávy o jejím autě?“

„Myslím, že ne. Chtěla jsem se zastavit na oddělení pohřešovaných osob a zeptat se Taj. Třeba mi něco poví.“

„Dobře, dej mi vědět.“ Pescoliová poplácala rám dveří a vykročila k odchodu, když její pozornost upoutalo důvěrně známé *cvak, cvak, cvak* vysokých podpatků.

„Tydýt, procházím!“ upozornila je Joelle svým holčičím hláskem. Alvarezová koutkem oka zachytila postavu drobné recepční, zejména pak hřívu jejích platinových vlasů ozdobenou zelenými a červenými třpytkami. Od náušnic ve tvaru sněhuláků se jí odráželo fluoreskující světlo. Joelle mířila do jídelny, kam nesla sloupec plastových krabiček.

„Snídaně,“ poznamenala Pescoliová. „Pojď, zvu tě na kafe.“

Společně pak vyšly za tím chaotickým setrvačником, který se tvářil nespokojeně, dokud každý čtverečný centimetr stanice nebyl svátečně vyzdobený. Ze stropů visely papírové sněhové vločky posypané stříbřitými třpytkami, po chodbách byly rozvěšené umělé zelené girlandy, na recepci se kroutil vánoční stromek s elektronickým otáčecím systémem a kopírka byla převázaná velkou semišovou mašlí. Nad ni Joelle ke stěně přibila větévku jmelí, jako by si myslela, že se pod ním někdo bude líbat, až si půjde tisknout zatykače. *Nic není romantičtější než pořádná pusa při hukotu a klapotu kopírky*, pomyslela si jízlivě Alvarezová.

„Je to tady!“ Joelle položila krabičky na jeden z kulatých stolů a na chvíli se zastavila, jen aby si rozvázala širokou červeno-zelenou šálu. Pak otevřela první krabičku. „*Voilà!*“

Uvnitř byly pečlivě srovnané košíčky s obrázky Santa Clause, sněhuláčků nebo sobů. „Tyhle jsem koupila v pekárně,“ řekla, jako by se tím přiznávala ke zločinu. „Ale napekla jsem svoje slavné vánoční makronky a koláčky z kynutého těsta.“ Otevřela druhou krabičku a ukázala své pečivo. „A nakonec *pièce de résistance*,“ oznámila a otevřela třetí krabičku, „božská chuťovka od mojí babičky Maxie. Hmmm.“ Odběhla ke skřínce, kam si dříve během týdne schovala malé tácky. Když se ujistila, že je nikdo nevzal a že jsou pořád dokonale čisté, spokojeně vzdychla a začala servírovat své oblíbené pochoutky.

„Cukr mi stoupá v krvi, jenom se na to podívám,“ poznamenala Pescoliová.

Zjevně potěšená Joelle se zachichotala jako malá holčička. Ačkoliv jí už bylo přes šedesát, člověk by jí hádal o deset let méně a energie měla na rozdávání... Zejména před Váno-

cemi. „Ehm... Nabídněte si.“ Jakmile vypadaly tácky podle jejího názoru dokonale, sbalila krabičky a odkvačila chodbou zpátky ke svému stolu na recepci. „A nezapomeňte, že ve čtyři budeme losovat tajného Santu!“ zavolala ještě přes rameno. „Doufám, že se taky zúčastníte, detektive Pescoliová!“

Pescoliová se už zakousla do jedné z lahůdek a jen tak tak, že nezasténala rozkoší. Polohlasem se pak svěřila Alvarozové: „Ta ženská mě těmi svými vánočními ptákovinami přivádí k šílenství. Ale musím uznat, že makronky peče fantastické.“

Kapitola 2

Detektiv Taj Nayaková neměla dobré zprávy. „Je to záhada,“ řekla, když později toho dne Alvarezová vstoupila do její kanceláře. „Vypadá to, jako by se ta holka jednoduše vypařila. Z práce odešla krátce po páté, jako vždycky, ale domů nedošla.“

Víme, že zastavila na benzince, kde vzala plnou nádrž a krabičku cigaret, konkrétně mentolových marlborek, jestli to pomůže, plechovku coly a tyčinku Twix. Platila kartou. Tady, podívej se sama.“ Taj cosi vyťukala na klávesnici a spustila černobílý záznam, který se jí začal přehrávat na monitoru. „Tady, podívej...“ Ukázala prstem na obrazovce na ženu, která skutečně vypadala jako Lissa a zrovna něco kupovala u přepážky obchůdku. „Takže tady platí za zboží, pak jde zpátky k autu.“ Obraz na monitoru přeskočil od záběru kasy ke krytému prostranství pumpy, kde se ke stojanům řadilo nějakých osm aut. „Nic moc z toho nevyčteme,“ povzdychla si Taj. „Snad jen to, že od pumpy jela na sever, ačkoliv bydlí směrem na jih.“ Lissina maličká Chevy Impa-

la skutečně zabočila doprava, jak bylo vidět v horním rohu záznamu. Záznam pokračoval. „Z benzinky za ní jelo jedno SUV, ale už jsme ho prověřili. Řídila ho jedna teenagerka, která jela na basketbalový trénink. Spolu s ní v autě jely ještě další dvě dívky, což jsme také prověřili. Jde o vůz Toyota 4Runner, který vlastní jistý pojišťovák z města. Auto patří jeho dceři. Mluvili jsme s ní i s oběma spolujezdkyněmi, ani jedna si ale nevzpomíná, že jely zrovna za impalou.“ Záznam se najednou zastavil. „Pátrací týmy nic nenašly. Takže buď zmizela, protože chtěla. Zbavila se kreditek a platebních karet a my najdeme její auto, nebo...“

„... nebo je mrtvá.“

Taj přikývla. V tu chvíli zazvonil telefon a policistka se natáhla pro sluchátko. „Přesně tak. To už ale bude váš problém.“

„Doufám, že ne,“ hlesla Alvarezová a myslela to smrtelně vážně. Její známá se pohřešovala už skoro dva týdny. Jaká tam asi mohla existovat šance, že ji najdou živou?

Pokud měla ráno jen špatnou náladu, tak ji zpráva o nulových výsledcích pátrání po Lisse Parsonsové sklíčila ještě víc. Nijak jí nepomohl ani šerif, do něhož málem vrazila cestou ke svému pracovnímu stolu.

Dan Grayson, vysoký šlachovitý muž, typický kovboj, patřil k nejlepším mužům zákona v zemi a pozici šerifa v Medvědíh Brodě zastával už řadu let. Byl rozvedený a loni Selenu pozval na Den díkůvzdání. Ona byla dost bláhová na to, aby se u něj skutečně ukázala a oslavila den s jeho rodinou, přičemž nechyběla ani Hattie, jeho svobodná exšvagrová, nebo něco takového, a její krásné holčičky dvojčata. Přišla plná očekávání, že zažije romantický večer, které se rozply-

LISA JACKSON

nulo v okamžiku, kdy se objevila Hattie. Do té doby navzdory věkovému rozdílu nosila v hlavě jisté bláhové představy o svém šéfovi, představy, které on prožíval se svou exšvagrovou. Později si uvědomila, že vlastně o nic nešlo, od té doby se ale stáhla a Dana Graysona vnímala opět jen jako svého šéfa. Nic víc. *NIC víc!*

„Ahoj,“ hlesl šerif, když ji uviděl. Podíval se na ni vlídnýma očima a mile se na ni usmál. Pokud se cítil trapně kvůli onomu nešťastnému Dni děkuvzdání, nedával to najevo a Alvarezová během několika měsíců na veškeré ponížení zapomněla. Dokonce ji znovu pozval na Den děkuvzdání, ale Alvarezová pozvání odmítla s tím, že raději bude pracovat. Chtěla se také vyhnout dalším rozpačitým scénám.

„Ahoj... Nazdar, Sturgisi,“ pozdravila jeho černého labradora, který ho všude provázel a který vesele vrtěl ocasem, kdykoliv ji viděl. Poplácala ho po masivní hlavě a Sturgis zívá, přičemž obnažil své dlouhé bílé zuby a kropenatý jazyk.

„Joelle přinesla cukroví a koláčky a kdoví co ještě.“

„Jo, už jsem ochutnala. Cukru mám v sobě tak na týden.“

Graysonovi se pod knírem stáhly rty do pobaveného úsměvu. „Kdyby záleželo na ní, cpala by nás sladkostmi celý prosinec.“

„Jo, a na silvestra by každý vážil o deset kilo víc,“ zavtipkovala a povšimla si, že se mu svůdně zablesklo v očích, jak se jí to vždycky líbilo. Pousmála se a zamířila zpátky ke svému stolu. Na pamlsky v jídelně neměla už ani pomyslení.

Čekala ji spousta práce a nechtěla se rozptylovat ani představami o Danu Graysonovi.

Kolem poledního přijela domů a vyvenčila šílícího Roscoea. Cesty v nedalekém parku byly z velké části vyčiště-

né, a tak Selena se psem zamířila k bráně do parku na kopci Boxer Bluff, kde se dala do běhu a Roscoe se jí držel na vodítku. Vzduch byl ledový a čerstvý a páčil ji trochu v plicích, když se trochu víc zadýchala. Dokonale si však užívala nádhernou cestu, která se klikatila mezi stromy vysoko nad řekou. Nebrala si s sebou ani iPod, ani iPad, raději poslouchala svůj zrychlený dech, zvuk běžeckých bot na asfaltu a hučení Medvědí řeky, po níž město dostalo své jméno, která se hnala přes nedaleké vodopády. V parku byl klid. Tlustá bělostná příkrývka ležela na zmrzlých trávnicích, sníh se držel i na větvích stálezelených stromů.

Potkala cestou pár lidí, zachumlaných do silných bund a vlněných čepic a rukavic. Jejich dech se v mrazivém vzduchu měnil v obláčky páry.

„Pozor, vlevo!“ ozvalo se za ní a vzápětí se kolem ní přehnal vysoký běžec, jako by stála na místě. Málem se však zamotal do vodítka, protože se za ním pustil rozdováděný Roscoe.

„Hej!“ ozval se vztekle běžec, když vypadl z tempa.

Šťastné a veselé i vám, milý pane, pomyslela si jízlivě Alvarezová.

Sledovala, jak běžec zmizel mezi stromy, pak se z nebe znovu začal sypat sníh. Roscoe zpomalil po necelých třech kilometrech a druhou půlku vycházky už hlasitě funěl a jen stěží držel s Alvarezovou tempo. „Všechno o. k.?“ zeptala se ho, když se vrátili domů a pustila ho dovnitř.

Stačilo ubohých pět kilometrů a pes byl úplně zničený. Byl tak unavený, že zůstal v pelišku, dokud se večer nevrátila domů.

Ohřála polévku, osprchovala se a oblékla se do čistého.

Zapnula si zprávy a pustila se do polévky. Kočka jí poklidně ležela na klíně, ale Roscoe sledoval každé její sousto, jako by měsíc nejedl. „Moje,“ připomněla mu, když se k ní přišoural po líně v kuchyni a zvedl k ní smutné hnědé oči. „Dostaneš večeri, až se vrátím.“

Zavrtěl ocasem, ale zíral na ni dál. „Na tohle ti neskočím.“ Když dojedla, uklidila nádobí do myčky a oba mazlíčci se uložili do svých pelíšků k odpolednímu spánku, pak se oblékla a znovu vykročila do mrazivého vzduchu.

Přesně ve čtyři hodiny předala Joelle svou agendu na recepci své asistentce a vrátila se do jídelny se santovskou čepicí s lemem z obnošené umělé bílé kožešiny. Pescoliová věděla, že se uvnitř nacházejí lístky se jmény všech lidí z úřadu. „Jde se losovat!“ zahlaholila Joelle. „Čas na tajného Santu.“

„Já myslela, že už to máme za sebou,“ zamumlala neurčitě do prostoru. Na stanici se vrátila teprve před několika minutami a nyní litovala, že vyslech Bradshawovy rodiny trochu neprotáhla.

„No tak, no tak. Vy taky, detektive!“ zavolala Joelle ze dveří směrem ke kanceláři Pescoliové.

„Tohle přece nemůže být povinné. Nevztahuje se na to třeba právo na klid na pracovišti? Nebo na svobodu vyznání?“

„Ale, nechte toho,“ nenechala se vyvést z míry Joelle. „Přece byste nám nechtěla zkazit Vánoce.“ Postavila se na stoličku doprostřed místnosti, jako by ji ani trochu nezajímalo, že na policejní stanici mohou být i lidé, kteří mají na práci *skutečně* důležité věci. Zamávala významně čepicí a pokynula všem přítomným, aby přistoupili blíže. Tím nátlak ale zdaleka nekončil, věděla z vlastní zkušenosti Pescoliová. Po-

kud se náhodou některý ze zaměstnanců nezúčastnil, byla Joelle schopná onoho nešťastníka stíhat až k jeho pracovnímu stolu, jen aby si vytáhl z čepice. Kdyby ani tohle nešlo, potom by Joelle náhodně vybrala jméno z čepice, vložila by ho do obálky a tu by mu nechala mezi poštou na pracovním stole. Na úřadu šerifa v Medvědíh Brodě zkrátka panovalo nepsané pravidlo, že se losování účastní každý, bez ohledu na vyznání.

„Santa Claus je ekonomický!“ prohlásila Joelle, když Pescoliová loni zahrála na strunu náboženské svobody.

„Myslíš ekumenický,“ poopravil ji zástupce šerifa Cort Brewster.

Joelle na něj mrkla a ohrnula nos, aby vypadala roztomile... Husa. „No jasně, to jsem měla na mysli.“

Nyní Joelle pouštěla smyčku vánočních koled, která, jak se zdálo, obsahovala jen tři skladby. Když náhle vstoupil do místnosti šerif, obrátila Pescoliová oči v sloup a zašeptala: „Udělejte něco.“

„Udělám, nebojte.“ K jejímu zklamání Grayson přistoupil rovnou k čepici a jako první z ní vytáhl jméno. „Další,“ pronesl koutkem úst a přečetl si jméno na lístku.

Následoval Nigel Timmons, který pracoval v laborce a byl obecně považovaný za hňupa. Řídnoucí vlasy si česal na kochouta, a jelikož nedávno vyměnil brýle za kontaktní čočky, neustále vyvaloval oči a tvářil se vytřeštěně. Měl nažloutlou pleť a drobnou postavu, když ale přišlo na chemii nebo na počítače, neměl v budově konkurenci. I když vypadal jako hastroš, byl pro úřad šerifa nepostradatelný a moc dobře to věděl. Timmons se ušklíbl, a zatímco Bing Crosby zapěl svoje „Já sním o Vánocích bílých...“, vytáhl z čepice lístek. Přečetl

si jméno, pak lístek položil na jazyk, rozžvýkal ho a spolkl. Blb... „Přísně tajné,“ pošeptal Alvarezové a ta vyslala ke své parťačce pohled plný utrpení.

„Nejsme v šesté třídě,“ řekla.

„Mluv za sebe.“ Timmons se na ni zazubil a pustil se do likvidace cukrovinek, které v jídelně zbyly z rána. Strčil si do úst velkou sušenku a do dlaně si začal skládat košíčky a věnečky, aby je nikdo jiný nemohl vzít.

„Myslím, že Timmons promoval na Yale v šesté třídě,“ zašeptala Pescoliová a Alvarezová se zatvářila ještě útrpněji.

„Prosím tě, nepřipomínej mi, že je génius, buď tak hodná.“

Když si všichni vylosovali jméno, odešli zpátky ke svým stolům. Dokonce i Pescoliová už druhý rok po sobě překonala odpor k této směšné akci a zalovila prsty v čepici. *Hlavně ať to není Cort Brewster*, hlavně ne Cort Brewster, modlila se, jelikož s ním měla loni problémy. Neměli mezi sebou dobré vztahy, protože její synek Jeremy a jeho dcerka Heidi spolu chodili a jako na potvoru se ne a ne rozejít. Rodiče obou dětí se pak obviňovali navzájem z problémů, do nichž se mladí dostali. Samozřejmě, že na lístku stálo jméno zástupce šerifa! „Omlouvám se, tam je moje jméno,“ vyhrkla pohotově a hodila lístek zpátky do čepice, než agilní recepční stačila zareagovat. Zrovna končila píseň Brendy Leeové. Pescoliová rychle zašátrala v čepici a vytáhla nový lístek, tentokrát se jménem Joelle. Bože, to byla snad jediná horší možnost, stejný trik už ale znovu provést nemohla. Joelle se na ni podezíravě zadívala, a tak Pescoliová raději zamířila ke stolu a přemýšlela, co té babičce s vizáží Barbie, která zastydla v šedesátých letech, nadělí pod stromeček. Proboha, vždyť ona žije o dobrých padesát let pozadu!

Pescoliová však na tuhle pitomost neměla čas. Pokud si má lámat hlavu nad výběrem dárců, tak to budou dárky pro děti nebo pro Santanu... Dobré nebe, co by vlastně měla nadělit *jemu*?

„Mně nemusíš dávat nic,“ řekl jí, když se ho ptala, co by mu udělalo radost. „Až rozbálím krabici, schovám tě do ní.“

„To není vtipné,“ poznamenala, ale jen stěží se bránila úsměvu.

„A ty jsi podvodnice.“ Byli zrovna sami v jeho chatě. Santana se k ní přitiskl, pak ji políbil a odnesl si ji do ložnice.

Byla to pro ni nová zkušenost, z níž jí ještě dlouho bušilo srdce jako o závod. Nikdy se nepovažovala za drobečka, a i když nebyla vysloveně silná, štíhlounká jako proutek taky nebyla. Santana se ale choval, jako by si těch několika kil navíc nevšiml. Přenesl ji přes práh, svalil se s ní na postel a pomiloval ji, jako by byla jedinou ženou na zeměkouli.

Teď se jí vzrušením začala vařit krev v žilách, jen na to pomyslela.

Ale ona na to teď myslet nemohla, ne v práci. Stejně tak nechtěla znovu přemítat nad důvody, proč se nesestěhují. Navrhl jí to už před rokem... Vlastně skoro před dvěma lety, ale ona pořád odolávala. Pořád chtěla hrát na jistotu. Žádné z jejích předchozích manželství nebylo kdovíjak spokojené, a tak se nechtěla znovu zamilovat až po uši.

Příliš pozdě, našeptávalo jí podvědomí. Přesto si sedla ke stolu a začala se opět plně věnovat práci. Tajného Santu ať si vezme čert, ona musí zjistit, jestli byl Martin Zwolski jen největší smolař na Zemi, nebo chladnokrevný zabiják, který chce uniknout spravedlnosti.

• • •

Kostelní zvon zrovna odbíjel půl, když Brenda Sutherlandová přebíhala po zamrzlém parkovišti u kostela. Bylo tedy půl deváté, a to jí Lorraine Mullinsová, manželka pastora, *slibovala*, že mše nebude trvat déle než do osmi. *Slibovala!*

Nenapadlo ji ale, že Mildred Peeplesová bude tak dlouho žvanit o nákladech na kostel. Mildred bylo nejméně devadesát, pořád jí to ale myslelo a měla nutkavou potřebu ke všemu se vyjadřovat. Nechtěla se s ostatními členy biblických studií zaobírat představami o tom, jak by měl vypadat letošní vánoční stromek, a místo toho raději položku po položce rozebírala „směšné“ a „nehorázné“ výdaje na výstavbu nového kostela. „Jde přece o chrám Páně,“ kázala. „A každý obyvatel města, každý člen kongregace by měl poskytnout čas, peníze a pomoc pro výstavbu. Lorraine,“ obrátila se na ženu kazatele, „viděla jsi odhadované náklady na rozvody? Viděla jsi je?“ Pod silným nánosem make-upu jí rudla tvář. Pak se otočila na Dorii Oestergardovou, nebohou ženu dodavatele stavebních prací, a výhrůžně jí pokynula prstem. Ačkoliv se všeobecně vědělo, že pro stavbu kostela nabídl slevu 25 procent, Mildred byla přesvědčená, že „našponoval účty“, a dost nevybíravě se o tom veřejně vyjadřovala. „Tvůj manžel by se měl stydět, Dorie! Vždyť je to obyčejná krádež! Nedokáže si spočítat vlastní účty?“

Tato poznámka vyrazila Dorii dech, Mildred se ale dostala do ráže a neměla v úmyslu se mírnit. „Chcete vědět, co si myslím? Podle mě za tím stojí ďábel!“ oznámila. „Satan si nikdy nedá pokoj, pořád nám stojí za zády a jen čeká, aby mohl udeřit.“ Na okamžik stáhla rty, a než stačila pokračovat, skočila jí do řeči další členka komise, Jenny Kropftová, a požádala ji o recept na skvělý ostružinový koláč s droben-

kou pro novou kuchařku, kterou se skupina pokoušela sestavit. Mildred byla příliš chytrá a došlo jí, že chce Jenny jen odvést pozornost, vaření ale bylo její vášní.

„Dobré nebe,“ povzdychla si nyní Brenda, když přecházela přes parkoviště ke svému autu. Její dech se v mrazivém vzduchu srážel v obláčky páry. Starý kostel stál na svahu kopce, který se tyčil nad Medvědíím Brodem. Spolu s farou vznikl ve druhé polovině devadesátých let devatenáctého století, a ačkoliv ho během let modernizovali a vybudovali například vnitřní rozvody, elektrickou síť, topení a izolaci, proháněl se v té kouzelné budově průvan. Kongregace byla též rok od roku větší. Každou neděli dopoledne se tak věřící tísnilo na chóru a o Vánocích a Velikonocích se pořádaly i tři bohoslužby za sebou, aby se dostalo na všechny. Během třesnutých montanských zim stavba trpěla, stejně jako věřící uvnitř.

Podle Brendina názoru bylo vybudování nového kostela skvělý nápad. Líbilo se jí také, že pastor Mullins dovolil několika mladým muzikantům přetvořit tradiční písně do rockové podoby a tu pak veřejně v kostele prezentovat. A i když konzervativní tradicionalisté, jako například Mildred, nadávali na změny, Brenda brala novou krev všemi deseti. Možná by dokonce mohla přemluvit svoje dva dospívající kluky, aby se trochu sebrali a znovu začali docházet na kázání. Sama o tom však pochybovala, protože jim její exmanžel Ray dával úžasný příklad požitkářského flákače a budižkničemu.

Při pomýšlení na otce svých dětí se zamračila a krátce se pomodlila, aby našla dost pokory a hlavně způsob, jak ve svém srdci objevit alespoň špetku odpuštění. Jenže pak ve zpětném zrcátku uviděla své oči i ten vztek, který z nich tryskal. „Prosím, dej mi sílu,“ zašeptala, když nastartovala a za-

řadila zpátečku. Vzápětí její Ford Escape vycouval z parkoviště. Děti dnešní večer trávily s Rayem a Brenda se musela smířit s faktem, že to byla *ona*, kdo se rozhodl, že zrovna Ray Sutherland je tím nejlepším partnerem pro zplození dětí. „Hříchy mládí,“ řekla potichu sama sobě a pokusila se zapomenout na všechna selhání, kterých se dopustil jako otec i jako manžel.

Chtěla ještě skočit do místní lékárny a do obchodu s dárky, kde by nakoupila pár drobností na Vánoce, a tak jela přes kopec do nákupního centra. Dostala se tam jen chvilku před zavíračkou, takže bez velkého rozmýšlení popadla plyšového soba pro synovce a nějaké kostky s vánoční tematikou pro neteř. Tyhle dárky už měla vyhlídnuté několik týdnů a díky kuponu, který si vystříhla z nedělních novin, koupila dvě věci za cenu jedné.

Cítila se už o poznání lépe. Zaplatila a chvilku zvažovala, že si dopřeje horkou čokoládu, nakonec si to však rozmyslela. Práce servírky u Divokého Willa jí nevynášela dost peněz, aby z toho mohla živit sama dva kluky, a tak „výdaje za sebe“ redukovala na minimum. Kávičky si proto dopřávala v práci, kde měla na všechno slevu dvacet procent. Sandi, majitelka Divokého Willa, se ke svým zaměstnancům chovala šlechetně a Brendu zaměstnala před pěti lety, když od ní odešel Ray.

Než nakoupila, vnitřek auta stačil vychladnout, a tak zapnula topení a rádio, odkud zazněly tóny vánoční písně „*Neschovávej si všechnu lásku na Štědrý den*“. Zamířila k domovu a pobrukovala si do rytmu. V kuželech světla z předních reflektorů tančily a poskakovaly sněhové vločky. Projížděla mezi domy ozdobenými plastovými Santy, proutěnými soby, svěžími girlandami a barevnými světly, když topení koneč-

ně začalo hrát. Její dům stál nedaleko Podzimního průmysku, tedy pár kilometrů za hranicí města. Byla to vlastně spíš třípokojová chata, kterou si s Rayem koupili po třech letech manželství a která nyní začala vykazovat jisté známky chátrání. Po rozvodu získala chatu Brenda, ačkoliv za ni pořád musela Rayovi platit. On měl zase platit alimenty na děti. Jo, fungovalo to bezvadně... Na papíře. Přemýšlela, že mu přestane peníze posílat, nechtěla se ale stresovat kvůli zadržovacímu právu. S krajní nevolí ale kontaktovala svého právníka a po Novém roce chtěla dát toho hajzla Raye k soudu.

Nech toho! Jsou Vánoce! Znovu se podívala do zpětného zrcátka a znovu v něm uviděla svůj naštvaný výraz, kterého se snad už v životě nezbaví. Ale pracovala na tom. Považovala se za dobrou křesťanku, která upřímně věří v odpuštění. Pokud však šlo o Raye, sama ho nebyla schopná.

Jednou k tomu možná dojde, pomyslela si. Jednou si snad najde pořádného chlapa, který opraví trouchnivějící verandu, vymění trubky pod dřezem a bude ji celý večer držet za ruku. Dala by všechno jen za to, aby našla svého prince na bílém koni. Ve svých dvačtyřiceti letech ještě na lásku zdaleka nerezignovala.

Zatím...

Vily podél cesty zřídly a nakonec zcela ustoupily volné krajině. Okolní pole zakrýval sníh, který u plotů kolem pozemků tvořil závěje. I nevzhledné opadané keře ostružiníků a vinné révy pod bělostnou duchnou vypadaly nebývale poklidně.

Když sjela z hlavní cesty, povšimla si auta stojícího u krajnice. Za zvednutou kapotou uviděla muže, který zrovna okukoval motor. Jakmile zpomalila, dopadla na něj světla reflek-

LISA JACKSON

torů. Zamával na ni a gestem ruky ji poprosil, aby zastavila. Říkala si, že by měla být opatrná, pak v něm ale poznala pravidelného návštěvníka Divokého Willa a člena jejich kongregace.

Zpomalila a stáhla si okénko. On, celý zasněžený, k němu přispěchal.

„Dobrý den, co se stalo? Můžu vám nějak pomoci?“ zeptala se.

„Jo, ten krám zatracený mi chcípl,“ rozčiloval se. „A já zrovna nechal mobil doma. Nemůžu ani zavolat manželce.“

„Tak já jí zavolám.“

„To byste byla moc hodná.“ Věnoval jí úsměv, který vždycky považovala za roztomilý. „Nebo bych měl raději já?“

„Jasně.“ Otočila se, zalovila v kabelce a vydala telefon. „Vybějí se mu baterie, ale ještě by měl fungovat...“ Narovnal se a zapnula mobil, aby se ujistila, že má ještě dost energie, když najednou ucítla na krku cosi studeného. „Co...?“ V následující sekundě celým jejím tělem projela omračující bolest. Vykřikla a zaškubala sebou, jinak se ale nemohla ani hnout. On pořád mačkal spoušť paralyzéro. *Bože, pomoz mi*, modlila se v duchu. Tělo se jí svíjelo v křečích, křičet se ale pokoušela marně. Telefon jí vypadl z bezvládné ruky a Brenda s hrůzou a neschopná boje sledovala, jak muž otevřel dveře. Sklonil se k ní, ale praštil se do rámu a shodil si čepici. Vzápětí ji už vytáhl do mrazivého vzduchu. Chtěla bojovat, chtěla kopat, škrábat, kousat, ale nezmohla se na nic. Myslí nedokázala ovládat své zkroucené a bezvládné tělo.

Ne, ne, ne! Tohle přece nemůže být pravda!

Vždyť toho muže znala z kostela! Důvěřovala mu! Přesto ji nyní surově a bezcitně hodil na zadní sedadlo sedanu a za-

mkl dveře. Brenda nedokázala udělat vůbec nic, aby se z této situace dostala. Svět se s ní točil. Její tělo bezvládně leželo na studených vinylových sedačkách, kde ji nechal několik minut samotnou, než se vrátil, usedl za volant a rozjel se stejným směrem, jakým mířila ona.

*Proč? V duchu křičela, ve skutečnosti ale jazyk nedokázala ovládat. Nemohla ze sebe vydat jediné slovo, a tak bezmocně ležela a poslouchala, jak pustil rádio, kde zrovna hráli instrumentální verzi *Tiché noci*.*

Z nějakého zvláštního důvodu ani nezapnul topení, a jak pod koly vozu ubíhaly kilometry, Brenda přemýšlela, kam ji veze a co s ní, proboha, chce dělat.

Je to přece křesťan a tohle je jenom nějaký vtip, pokoušela se přesvědčit sama sebe, ale v hloubi duše věděla, že ať už ji dnes čeká cokoliv, rozhodně to nebude nic pěkného. Skrz tóny vánoční odrhovačky jí v uších zněla slova Mildred, která jí najednou připadala mrazivě prorocká:

Podle mě za tím stojí ďábel! Satan si nikdy nedá pokoj, pořád nám stojí za zády a jen čeká, aby mohl udeřit...

Kapitola 3

„Nemůžu,“ řekla Pescoliová do mobilu, když se svým jeepem zabočila na dlouhou zasněženou příjezdovou cestu ke svému domu. Zimní gumy jejího terénního vozu kreslily na sněhové pokrývce čerstvé stopy, jak projížděla mezi stromy a přes můstek nad zamrzlým potokem, který se táhl přes několik pozemků za Medvědíím Brodem. Jakmile se stromy trochu rozestoupily, olízly přední světlometry čelní stranu jejího domu. V domě nesvítilo jediné okno. „Mám takový pocit, že jsou obě moje děti v trapu. Z toho ZASE kouká nějaký malér!“ Pořád se navíc nemohla zbavit nepříjemného pocitu, který ji provázel po většinu dne od chvíle, kdy se znovu začala zabývat případem Lena Bradshawa.

„To bych neřekl,“ namítl Santana a Pescoliová mu za to byla vděčná. Uvědomovala si, jak intenzivně její druh vnímal, že její dospívající děti potřebují mít v životě skutečný a kladný mužský vzor.

„Fajn. Tak to neříkej. Alespoň nebudu muset popustit uzdu té bestii, co se ve mně ukrývá.“

„Proboha, to nechce nikdo z nás.“

„To teda ne.“ Zmáčkla tlačítko na dálkovém ovladači vrat garáže a sledovala, jak ve světle předních reflektorů tančí sněhové vločky. Tak ráda by zajela k Santanovi, nechala se přemluvit na večeri a pár drinků a pak strávila noc v jeho vášnivém objetí. Měla ale povinnosti. Měla zodpovědnost za svoje děti, ať už dělají cokoliv. „Brnknu ti později.“

„Dobře, budu se těšit.“ Už se chystala ukončit hovor, když se ozvalo: „Regan?“

„Jo?“

„I ty si zasloužíš trochu žít.“

„Jo, to je pravda.“ Souhlasila s ním celou svou duší. A co se dětí týče, samozřejmě měla pravdu, jen si to nedokázala připustit. Zatím. „Uslyšíme se tedy později.“ Ukončila hovor a vjela do garáže, přední reflektory zalily světlem zadní stěnu, kde pořád stály krabice s Joeovými věcmi. Při pomyslení na bývalého manžela se jí bolestivě stáhlo srdce. I on byl polda. Joe Strand měl svoje mouchy, spoustu, Regan ho ale milovala a počala s ním Jeremyho, který po otci zdědil hezký vzhled a nulový smysl pro zodpovědnost. Joe byl zabit ve službě, zrovna když procházeli těžkou manželskou krizí. „Asi jsem zklamala, Joe,“ posteskla si, když vypnula motor a zhasla světla, takže se garáž ocitla v naprosté tmě. Vítr zalomcoval okenní tabulkou a Regan si uvědomila, že se svým zesnulým mužem nemluvila už hodně dlouho. A přitom s ním hovořila každý den po jeho nečekané smrti týdny, měsíce... Roky.

Když jí do života vstoupil Nate Santana, Joeův obrázek jí v mysli začal blednout. Konečně!

Vzpomínka na mrtvého manžela ale byla překvapivě silná, když žila s Lukem „Štístkem“ Pescolim. Když se nad tím

LISA JACKSON

zamyslela zpětně, měla si s Lukem užít románek, ale víc nic. Tolik se ale bála, že bude vychovávat dítě sama, a tak se provdala za nýmanda. Štístko se stal manželem číslo dvě a otcem Biancy. Kamioňák Štístko byl sexy takovým tím rošťáckým způsobem, který ji vždycky tak fascinoval. Byl ale nevěrný až do morku kostí a jejich manželství bylo jeden velký omyl od samého začátku.

S tím teď už ale nezmohla vůbec nic. Všechno zlé je však pro něco dobré a jí to manželství přineslo alespoň Biancu.

Po rozvodu se Pescoliová zapřísáhla, že si už od žádného chlapa nenechá věšet bulíky na nos, jenže... Jenže poznamenala Natea Santanu a veškeré její odhodlání vzalo za své, jakmile se na ni usmál tím svým sexy kovbojským úsměvem a v očích se mu uličnický zablesklo. Vlastně to mezi nimi jiskřilo, jakmile se na sebe poprvé podívali. Chemie mezi nimi byla nepopíratelná a neuchopitelná zároveň.

Nastal ale jeden problém. Santana toužil po vážném vztahu, zatímco Regan se mu bránila. V duchu si neustále opakovala, že *tentokrát* si dá hezky načas a že bude přemýšlet mozkiem, a ne srdcem. Jenže Nate Santana jí to neulehčoval... Ani trochu.

Pescoliová vyndala z auta aktovku a notebook a vešla do domu, kde ji přivítalo nadšené poštěkávání psa Cisca a capkání jeho drápků na linoleu. A přitom tenhle teriér nejasného původu už zdaleka nebyl tak čilý jako dřív. Ve svých dvanácti letech už to nebylo to roz dováděné psisko, jaké si pamatovala, nikdy ale nezapomněl na dojemně nadšené přivítání, kdykoliv se vrátila domů.

„Jeremy?“ zavolala a rozsvítila světla, i když věděla, že její syn doma není, protože neviděla jeho auto na obvyklém mís-

tě před domem. „Bianco?“ zakřičela trochu hlasitěji a odložila si aktovku a počítač na skříňku. Kromě Ciscova nadšeného pobíhání ale neslyšela vůbec nic.

„Výborně.“ Pustila psa ven a zkontrolovala, jestli na telefonu nejsou nahrané nové zprávy.

Nada. Nic.

„Určité věci se prostě nemění.“ Zatímco se Cisco staral o svoje věci venku, Regan si povšimla, že na lince leží krabice od pizzy s několika okousanými kůrkami a kapkami roztaveného sýra. „Dobrých zpráv zkrátka nikdy není dost.“ Vedle krabice stálo snad deset hrnků. Nebyly vypláchnuté ani uklizené v myčce, ale alespoň je nemusela hledat po celém obýváku. V myčce zůstalo umyté nádobí, které jen čekalo, až ho někdo vytáhne a uklidí na místo. To by si ho ale nejdřív někdo musel všimnout. Snažila se být trpělivá, skutečně ano. Byla to koneckonců ona, kdo Jeremyho povzbuzoval, aby se vrátil na školu, což také udělal. Pokud se tedy dá za studium považovat šest hodin týdně. „Dostávám se do toho, klídek,“ řekl jí Jeremy.

„Děkuju Bohu za každou hodinu, co netrávíš u videoher. No tak, Jeremy. Život ti nabízí mnohem víc než likvidování nějakých vojáků na obrazovce.“

„Ale já hraju s jinými lidmi. Z celého světa!“ Zmáčkl tlačítko a Pescioliová uslyšela rychlou palbu z kulometu. Vzápětí padla další zkrvavená mrtvola k zemi v jakémsi vypáleném bunkru. „Jsem součást týmu, mami.“

„Jo, to teda jsi. A ten tým se jmenuje Strand–Pescioliová. Poslední dobou jsi zanedbával cvičení, desátníku.“

„Ale, mami...“

„Myslím to vážně.“

„Ale tohle je víc než obyčejná videohra.“

„Vážně?“ Nevěřicně se na něj podívala. „Myslíš?“

„Nemyslím, já to vím! *Call of Duty* není obyčejná videohra,“ řekl jí, aniž by odložil joystick. Pescoliová se zadívala na obrazovku.

„Jasně. Tak sleduj tohle.“ Přistoupila k televizi a vypnula ji.

„Mami!“

„Ano?“

Když viděl, že to matka myslí vážně, měl naštěstí dost rozumu, že o tom s ní už dále nediskutoval. Pescoliová to považovala za trochu dětinské chování, zároveň to podle ní byl krok správným směrem, ačkoliv Jeremy podle jejího názoru potřeboval jako sůl celou řadu dalších výchovných lekcí.

Teď, když si Pescoliová sundala bundu a hodila ji přes opěradlo židle, vběhl Cisco do bytu, posadil se vedle své misky se žrádlem a začal hlasitě štěkat, dokud jeho panička neodešla do spíže a neodměřila mu půl odměrky granulí. Cisco nadšeně poskakoval na zadních a běhal dokolečka, když mu je sypala do misky. „Ale, prosím tebe, tak pozdě přece není,“ říkala mu. „Nemůžeš mít ještě takový hlad.“ Pes se však na jídlo vrhl, jako by nejedl celý týden, i když měl ještě ráno plnou misku.

Pescoliová se pokusila oběma dětem zavolat na mobil. Ani jeden z nich hovor nepřijímal. A tak jim nechala krátké hlasovky, aby jí zavolali zpátky, ale v hloubi duše věděla, že si její zprávu ani neposlechnou. Nikdy to nedělali, a tak jim pro jistotu ještě napsala textovku.

Kde jste? Hned zavolejte.

Napadlo ji, že by si mohla nalít sklenici piva nebo vína, ale pak si řekla, že počká, až najde děti.

Jsem přece dospělý, můžu si dělat, co se mi zlíbí. Nemáš nade mnou žádnou moc.

Jeremyho výrok jí zněl v uších. Jeho „dospělost“ byla hodně sporná. Pescoliová si uvědomovala, že dokud ho bude podporovat, Jeremy patrně nikdy nevyzraje natolik, aby o sobě mohl prohlašovat, že je dospělý. On to samozřejmě vnímal zcela opačně, ačkoliv jeho pokojík v suterénu nevykazoval o nic větší známky dospělosti nebo disciplíny, než když bylo Jeremymu dvanáct. Co se Biancy týče, ta byla stejně tvrdohlavá jako oba její rodiče a navíc se dostala do věku, kdy zkoumala své hranice a pokoušela limity své svobody.

Najednou se jí z telefonu ozvalo pípnutí, které označovalo textovou zprávu, a tak se podívala na displej. Byla to esemeska od Biancy: Nakupuju s Michelle. Přijedu brzy. Pa.

Dobře, na tuhle zprávu by si asi stěžovat neměla, ačkoliv by chtěla. Michelle byla de facto Biančina nevlastní matka, ačkoliv se Pescoliové zježily vlasy v zátylku, kdykoliv si pomyslela, že se ta dvacetiletá kočička stará o její dítě. Byla to současná manželka Štístka Pescoliho. Měla dlouhé blond vlasy, dokonalou figuru a nevinný pohled, i když to byla jen vychytralá ženská, která z nějakých nepochopitelných důvodů klofla Lukea hned po škole a vzala si ho. Michelle se tvářila, že neumí do pěti počítat, ale měla pod čepicí. Pescoliová navíc musela volky nevolky přiznat, že dokázala s Biancou řešit její „holčičí“ problémy. Chodily společně na pedikúru a manikúru, dávaly si spolu obědy nebo kávičky, nakupovaly spolu do zblbnutí, přičemž se rozplývaly blahem, kdykoliv narazily na nějakou zajímavou slevu.

Alespoň si tyhle nepříjemné záležitosti nemusela brát na starost Pescoliová. Děkala s Biancou domácí úkoly a přihlási-

la ji na nejrůznější sporty, od fotbalu přes tenis až po jezdecktví na koni. Tak ráda by ji vedla, ale Bianca se hned ze začátku zamilovala do věcí, které Pescoliová na tradičním obraze ženy vysloveně nenáviděla.

Víš, mami, to TY máš špatný přístup, ne Michelle, obvinila ji jednou. Co je to s tebou? Mám pocit, jako bys chtěla dokázat, že nejsi ženská, ale chlap. A upřímně, je to dost hrozné!

„Touché,“ pomyslela si nyní a poslala jí esemesku obsahující jediné písmeno k, které Bianca často používala a které zastupovalo patrně příliš dlouhé O. k.

Velký dospělák Jeremy se samozřejmě ani neobtěžoval odpovědět.

Měla přijmout Santanovu nabídku! Místo toho naskládala nádobí do myčky, zapnula ji a pak vynesla přeplněný koš a prázdnou krabici od pizzy do popelnice, jejíž víko zakrýval silný sněhový polštář. Kolem domu bylo ticho, jen sníh se tiše snášel na zem.

Když se vracela dovnitř, zazvonil jí telefon. Při pohledu na Biančino číslo a tvář na malém displeji se pousmála.

„Ahoj,“ pozdravila ji a vstoupila do obývacího, v jehož rohu stál vánoční stromček bez ozdob a osvětlení.

„Ahoj, mami,“ řekla zadýchaně Bianca.

„Kde jsi?“

„Pořád v nákupáku. Právě jsme si s Michelle daly jídlo, ale ještě mám před sebou spoustu nakupování. A tak mě napadlo, že by pro Michelle asi bylo jednodušší, kdyby... Kdybych dneska zůstala u táty.“

„Přes noc?“

„Jo. Michelle říkala, že mě zítra vypraví do školy.“

Pescoliová se pokusila ignorovat osten, který se jí zabodl do srdce. „Máš domácí úkoly.“

„Opravdu?“ řekla otráveně Bianca, rychle ale vzala rozum do hrsti a pokorně dodala: „Ano, jasně, že mám úkoly. Už jsem ale dopsala referát na angličtinu a zbývá mi jen krátký úkol z matematiky.“

„Špánina?“

„Hotovo.“

Chtěla říct ne. Chtěla jí přikázat, aby se vrátila domů. Uvědomovala si ale, že by to bylo sobecké a majetnické a že by to v ničem nezměnilo její postoj ani touhu vstoupit do otčova života. „No dobře.“ Snažila se nevnímat bodavou bolest v srdci a dodala: „Tak se uvidíme... Kdy vlastně? Ale počkat, vezme tě Michelle do školy brzy ráno? Máš tancování.“

„Jo. *Nenechala* by mě to prošvihnout. Podle Michelle je to hodně důležité. Vždyť víš, na střední vedla tým roztleskávaček.“

A to bylo před dvěma lety, dralo se Pescoliové na jazyk. Nakonec ale jízlivou poznámku spolkla, i když jí pilo krev, že si Lukeova druhá žena na třicítku počká ještě hodně dlouho. „O. k. Takže se zítra uvidíme u večere. V sedm? Může být?“

„Super.“

„Možná budeme mít štěstí a svou přítomností nás poctí i Jeremy.“

„Jo, možná.“

„Myslím to vážně.“

„Spočítej si: jaká existuje šance, že na večeri budeš doma ty i Jeremy. Nebo já? Jeremy i já máme svoje životy, chápeš? A mami, přiznej si, že pořád jenom pracuješ.“

Tohle obvinění ji obzvlášť zabolelo, protože ho slyšela i od Santany. A to nejednou!

„Chápu. Ale můžeme to zkusit. Zítra, ano? Můžeme si upřesnit plány na Vánoce.“

„Klidně, proč ne?“ řekla shovívavým tónem Bianca a rychle ukončila hovor. Pak se patrně dál věnovala nějaké mimořádně důležité činnosti, kterou vykonávala s barbínou Michelle, útočící na titul Nevlastní matka roku. „Super,“ postěžovala si Pescoliová psovi a rozhodla se, že to nechá plavat. Narychlo si nachystala zbytek špaget se špenátovým salátem, který pama- toval lepší časy, a nalila si skleničku merlotu.

„Na zdraví,“ řekla si, když vytáhla barovou stoličku a posadila se na ni. Otevřela ranní noviny, aby si přečetla, co ráno nestihla, a pustila se do jídla. Vzpomněla si na Santanu a znovu mu musela dát zapravdu. Opravdu nemůže až do smrti žít jenom pro svoje děti. Ony by patrně byly jiného názoru. A možná skutečně pracovala příliš dlouho, měla ale důležitou práci, která byla navíc přínosná pro celou společnost. A také ji měla ráda. Napíchlá pečlivě na vidličku masovou kuličku, jako by na tom závisel osud světa, a začetla se do novin. Pak se rozhodla, že se svou rodinou co možná nejdříve ozdobí stromek. A budou u toho všichni. I kdyby je ke stromku měla dotáhnout za uši.

Dalších pár hodin tahala z půdy vánoční ozdoby, třídila je a zkoušela, zda světelné řetězy, které loni fungovaly, pořád svítí tak jasně, když je zapojí. Jakmile oddělila vánoční zrno od plev, nachystala dobré ozdoby a světla vedle stromku, několik kusů vyhodila a naplnila půl odpadkového pytle věcmi, které by ráda darovala. Napadlo ji, že by mohla upéct nějaké cukroví, když si ale uvědomila, kolik je s tím práce, rozhodla se, že buď nějaké sladkosti štípne Joelle, nebo se cestou z práce zastaví v obchodě a koupí čínské jídlo a hotové cukroví, pokud plán s Joelle zkrachuje.

Obě děti budou doma, a tak si budou moci zase po dlou-

hé době vyzkoušet „normální“ rodinný život, jestli něco takového vůbec existuje.

Spokojeně si pomyslela, že udělala krok správným směrem, a zamířila do kuchyně, když jí zazvonil telefon. Že by se Jeremy konečně podíval na mobil? Ne, číslo, které jí svítilo na displeji, nikdy předtím neviděla.

„Pescoliová,“ představila se automaticky.

„Ach, detektive. Dobrý den, tady je Sandi... Z restaurace.“ Sandi Aldridgeová vlastnila a spravovala restauraci Divoký Will, která už roky patřila k místním vyhlášeným podnikům. Sandi byla vysoká, štíhlá a chytrá žena. Používala dost make-upu, aby si kdykoliv mohla odskočit na přehlídkové molo, a nikdy nespouštěla jedno své přehnaně nalíčené oko z denního menu. „Omlouvám se, že vás ruším takhle večer, ale opravdu nevím, co mám dělat.“ Tohle se Sandi ani trochu nepodobalo. Majitelka Divokého Willa byla žena od rány, která si jela po svém a která neváhala poradit ostatním, jak by si měli zařídit život.

„Nic se neděje.“ Pescoliová mrkla na hodiny na mikrovlnce. Bylo už po desáté. „Co se děje?“ Pomalu se do ní vkrádal nepříjemný pocit. Policejní instinkt ji varoval, protože jí Sandi ještě nikdy domů nevolala.

„Jde o jednu z mých servírek. Znáte Brendu Sutherlandovou, že ano?“

„Vysoká usměvavá blondýnka?“ Pescoliová si v duchu vybavila přátelskou servírku. Byla hezká a vždycky ochotně přispěchala, když potřebovala dolít kávu. Pokud si Pescoliová dobře vzpomínala, měla Brenda dítě v Biančině věku. „Jasně.“

„No, víte... Dneska nepřišla do práce. Měla pracovat přes oběd a pak až do večera. Ale neukázala se, ani nezavolala. Zkoušela jsem jí volat na mobil i na pevnou, ale nebrala to.“

„A to je neobvyklé?“

„Úplně! Brenda nebyla nemocná od chvíle, co nastoupila. Nezmeškala jediný den v práci, pokud jí zrovna ne onemocněla děcka. To ale vždycky vzorně zavolala a zajistila si za sebe náhradu. Je to ta nejzodpovědnější servírka, co jsem kdy najala, a že se mi jich tu pár vystříдалo.“

Pescoliová jí to věřila. Sandi vedla restauraci už řadu let, dlouho předtím, než se rozvedla s manželem. Po rozvodu získala Divokého Willa, kterého proměnila z průměrného podniky v jednu z nejoblíbenějších restaurací ve městě.

„Myslím, že ji nikdo ještě jako pohřešovanou nehlásil,“ pokračovala Sandi. „Její kluci dnes přespávají u táty... Myslím, že kvůli opatrovnictví a prázdninám. Říkala mi, že bude sama, pokud si dobře vzpomínám. Jela jsem až k ní domů, má takovou chajdu u Podzimního průsmyku, ale nikde nikdo. Ale to není všechno. Cestou zpátky jsem si všimla jejího auta, které stálo hned za odbočkou na Podzimní průsmyk. Vypadalo opuštěně, dokonce na něm byla několikacentimetrová vrstva sněhu. Chtěla jsem rovnou volat policii, ale pak jsem si řekla, že bude lepší, když se nejdřív zeptám vás, protože Brendu znáte.“

Pescoliové se stáhlo srdce. Zpráva o opuštěném autě rozhodně nevěstila nic dobrého. „Bylo to auto neschopné jízdy? Nemělo třeba prasklou pneumatiku?“

„To nevím, příliš jsem si ho neprohližela. Šla jsem až k jejímu domu, zaklepala jsem na dveře a zavolala do okna. Dokonce jsem zevnitř slyšela vyzvánět telefon, ale nikdo se neozval. Jak už jsem řekla, tohle se Brendě vůbec nepodobá.“ Sandi působila ustaraně a Pescoliová se jí ani trochu nedivila.

„Zajedu se tam podívat,“ řekla. „Pak se vám ozvu. Zkuste mi mezitím sehnat jméno jejího exmanžela a jeho telefonní

číslo. Určitě by mi pomohlo, kdybyste mi našla adresu a kontakt na její přátele nebo příbuzné, zkrátka na kohokoliv, kdo by mohl vědět, kde se nachází. Možná se jí jen porouchalo auto a někdo pro ni přijel. Jakým směrem to auto stálo?“

„Na sever. K jejímu domu.“

Ani tenhle detail nevěstil nic dobrého. Vypadalo to, že mířila rovnou domů.

„Včera nebyla v práci?“

„Ale ano. Zmiňovala se, že ji čeká nějaká schůze v kostele. Jde o nějakou křesťanskou skupinu. Chtějí postavit nový kostel na pozemku, který dostali od Bradyho Longa.“

Pescoliová pomalu přikyvovala hlavou, i když to Sandi nemohla vidět.

„Už jsem volala i Mildred Peeplesové. Chodí na všechna shromáždění a do všeho strká nos. Všechny zná jako své boty a tvrdí, že včera večer Brenda v kostele byla. Vypadala ale trochu nervózně, jako by měla být jinde. To je ale jen názor Mildred. Řekla mi také, že se to setkání protáhlo o hodinu a půl, takže se rozešli až kolem půl deváté. Co vím, tak ji od té doby nikdo neviděl.“

To není dobré znamení, pomyslela si Pescoliová.

„Volala jste jejímu bývalému manželovi?“

„Rayovi? Ani nápad! Je to strašný pitomec. Kdoví, jestli za tím jejím zmizením nestojí on. Vůbec bych se nedivila.“

„Žije v Medvědím Brodě?“

„Jo, má tu byt. Ale nevím kde.“

„Jasně, rozumím. Prověřím to.“

„Díky, detektive.“

„V pořádku.“ Pescoliová ukončila hovor a zamířila do ložnice, aby se převlékla z županu a pyžama.

Špatný pocit, který se jí vkradl do srdce, ještě zesílil.

Kapitola 4

„Dobře, tak mi to shrň ještě jednou. Co se děje?“ zeptala se Alvarezová, když nastupovala do jeepu Pescoliové. Její partnerka jí volala před čtvrthodinou. Zjevně za jízdy jí Pescoliová vysvětlovala: „Musíme něco ověřit u Podzimního průmysku. Brenda Sutherlandová, servírka od Divokého Willa, se dneska neukázala v práci a její šéfová Sandi ji nikde nedokázala zastihnout. Její auto stojí opuštěné kousek od jejího domu, tak to jedu obhlédnout. Jedeš taky?“

Samozřejmě jela také. Teď seděly v autě a mířily k městu. Pescoliová řídila, ve vzduchu se vznášelo aroma cigaret. Všichni věděli, že ačkoliv Pescoliová přestala už před mnoha lety kouřit, tu a tam si zapálila, když se ocitla ve stresu.

A vánoční svátky znamenaly spousty stresu.

Jak jeep šplhal po kopcích za městem, vysvětlovala Pescoliová Alvarezové, co jí do telefonu řekla Sandi Aldridgeová. Naštěstí alespoň přestalo sněžit a okolní krajina působila zdánlivě poklidně. „Ale nikde žádné tělo,“ zakončila výklad Pescoliová. „Žádné hlášení o napadení. Žádné nahlášení pohřešované osoby.“

Zabočila z hlavní směrem k Podzimnímu průsmyku a po necelých dvou stech metrech dojely k opuštěnému vozu.

„Proč to nikdo nehlásil?“ přemýšlela nahlas Alvarezová, když Pescoliová předjela odstavené auto a zastavila u krajnice, dobrých patnáct metrů před zasněženým vozem.

„Nejsou lidi. Je to teď samá bouračka, výpadky elektřiny, požáry z domácích teplometů... Tohle navíc není hlavní tah, takže sem hlídky jezdí jen výjimečně.“

„A co sousedi?“

„Tak to je taky problém, protože tady moc lidí nežije,“ vysvětlila Pescoliová. „Alespoň celoročně.“

To je pravda, pomyslela si Alvarezová. V téhle oblasti se nacházelo jen několik stavení, přičemž většinou šlo o letní domy u jezera. Vystoupily z jeepu. Jak se opatrně blížily k opuštěnému autu, jejich dech se v mrazu srážel do obláček páry. Střechu i kapotu vozu zakývala deseticentimetrová vrstva sněhu. „To už tu chvíli stojí,“ přemýšlela nahlas Pescoliová a oprášila sníh ze zamrzlého postranního okýnka řidiče. Pak dovnitř posvětila baterkou. „Nic.“

Alvarezová se také podívala skrz okenní tabulku. Auto bylo na první pohled prázdné, jen na sedadle spolujezdce stála taška, z níž vykukovalo jakési plyšové zvíře se skleněnými očima. Patrně sob.

„Vánoční dárky?“ zamumlala Pescoliová.

„Nejspíš.“

„A proč je tu nechávala?“

„Spíš proč úplně zmizela?“

„Dobrá otázka.“

Pescoliová nahlásila odstavené auto a pak si zajistila povolení k prohledání auta i domu Brendy Sutherlandové, aby

měly krytá záda. Když k opuštěnému autu přijel policista s odtahovým vozem, skočily Pescoliová s Alvarezovou opět do jeepu a zamířily po zasněžené křivolaké silnici mezi jedlovci a borovicemi k mýtině, kde daleko od cesty stála malá třípokojová chata pohřešované ženy.

Pescoliová zastavila.

Alvarezová si povytáhla rukavice. „Žádná světla kromě vánočního řetězu.“ Kývla významně směrem k domu.

„Je dost pozdě.“

„Jasně, ale přesto...“ Podívala se na dům.

Přední veranda se mírně propadala, na okapu však visel svítící vánoční řetěz. Alvarezová vystoupila z jeepu a zkontrolovala si, že má zbraň na svém místě. Rozsvítila baterku, zběžně pohledem prohlédla okolí a povšimla si zasněžené cestičky, která vedla ke dveřím. Zaznamenala i jasně viditelné stopy, které patřily jednomu člověku a vedly k domu, obcházely ho a pak se zase vracely.

„Sandi Aldridgeová mi řekla, že klepala na dveře a obešla dům. Pokoušela se nakouknout dovnitř, jestli tam Brenda není,“ vysvětlila Pescoliová a přejela světlem baterky sadu stop.

„Patří jednomu člověku.“ Vystoupala po schodech ke dveřím a posvítila baterkou dovnitř. Ačkoliv okapy viditelně rezavěly, působila chatka choulící se mezi stromy mimořádně útulně. Na verandě kromě kola ležel ještě pár bot, který kdosi ledabyle shodil z nohou. Z několika květináčů trčely hynoucí rostliny, rohožka přede dveřmi byla prošoupaná téměř až na podlahu.

Kromě lehkého vánku neslyšely vůbec nic. Pescoliová zašuštila na dveře a zazvonila na zvonek. Uvnitř se ozval zvuk zvonku, nenásledovaly ale žádné kroky.

„Paní Sutherlandová?“ Zavolala Pescoliová přes masivní dubové dveře. „Brendo?“

Nic. Jenom šumění větru a vrzání větroví stromů.

„Možná využila toho, že má děti na noc pryč, a vyrazila si,“ přemýšlela Pescoliová nahlas. „To se mi ale nezdá. Jeden z těch jejích kluků se jmenuje Dave nebo Darren nebo Don nebo... Ne, Drew! Chodí s Biancou do třídy a má s ní pár hodin. Už jsem zkrátka to jméno někde slyšela. Jeho máma je prý hodně slušná a poctivá. Navíc by jako samoživitelka neriskovala, že přijde o práci.“

„Nebo o auto.“

„Přesně tak.“

Obešly dům a podívaly se do garáže, kde si kromě obrovského nepořádku povšimly tmavých skvrn na podlaze, které napovídaly, že Brendě Sutherlandové z vozu uniká nějaká kapalina.

Prázdnou zahradu za domem pokrývala silná vrstva sněhu. Vystoupaly po schodech na rozlehlejší zadní verandu. Pod přesahem střechy visely prádelní šňůry a sršní hnízda.

Pescoliová zabušila na dveře, až se otráslý, a zkusila vzít za kliku. Odemčeno.

„Máme štěstí,“ poznamenala a otevřela.

Zevnitř na ně nezaútočil žádný zběsile štěkající pes, a tak opatrně vstoupily. Prošly rychle malou kuchyňkou, kde kapala voda z kohoutku na hromadu špinavého nádobí. Ve vzduchu visela těžká vůně rajčatového protlaku.

Pak pokračovaly skrz malý jídelní kout s červeně laminovaným stolem alespoň ze šedesátých let, na němž stály dvě sklenice s mlékem a misky s cereáliemi, a vstoupily do skromného a naklizeného obývacího pokoje. Na omšelém dřevěném

nábytku ležely pečlivě vyrovnané polštáře, ošlapanou podlahu kryly barevné koberečky. U jedné zdi stála kamna na dřevo. Byla na dotyk studená a uvnitř ležel vychladlý popel. Ani v dalších dvou pokojích policistky na nikoho nenasazily. V jednom stála palanda a po pokoji se válely rozházené různé věci. Ve druhém byla pečlivě ustlaná dvojpostel. Na nočním stolku ležela bible, flanelový župan a noční košile ve stejné barvě visely na věšáčku na zadní straně dveří. V Bredině skříni našly nevalné, ale použitelné prádlo. Navštívily i maličkou neuklizenou koupelnu, která by nutně potřebovala rekonstrukci.

V domě nebyla půda.

Ani sklep.

Ani Brenda Sutherlandová.

„Podle mého názoru ji můžeme jednoznačně prohlásit za pohřešovanou,“ řekla Pescoliová do liduprázdných místností to, co obě věděly s mrazivou jistotou. „Nejspíš bychom si měly promluvit s exmanželem.“

„Mně to až moc připomíná případ Lissy Parsonsové. Nemůžu si pomoci.“

„Přestaň malovat čerta na zeď,“ varovala ji Pescoliová. Alvarezová však podle jejího ustaraného hlasu a vrásek na čele usoudila, že kolegyně už došla ke stejnému závěru. Případy obou nezvěstných žen spolu budou pravděpodobně souviset.

Následující den začal jednoznačně špatně. Alvarezové z nějakého důvodu nezazvonil budík, možná proto, že ho předešlého dne vypnula příliš hrubě, a tak když vyvenčila Roscoea, zjistila, že nestihne obvyklou hodinu bojových

sportů se svým instruktorem. Nezavolal jí, nechal jí jen zprávu, na kterou Alvarezová odpověděla omluvou. Připadala si hrozně.

Co se to s ní dělo?

Nikdy se nezapozdila. *Nikdy* nezmeškala schůzku. *Nikdy* neuznala něčí omluvu, když se zachoval nezodpovědně. Dobře, kočka jí v noci neustále budila, a navíc jí v hlavě neustále vířily myšlenky na ty dvě ztracené ženy, přesto si nemohla dovolit nechat se takhle vyvést z rovnováhy. „Seber se!“ přikázala si. Když vstupovala do sprchového koutu, cítila, jak se jí vrací bolest hlavy. Vzápětí už na její nahé tělo dopadly stovky ledových vodních jehliček. Vydržela jen pár sekund, než vystoupila z kachlíčkováného kouta. Rychle omotala ručník kolem svého roztřeseného těla a volnou rukou zkusila teplotu vody ve sprše. Pak otočila kohoutkem a zkusila to znovu. Ani náznak teplé vody.

„Skvělé,“ zašeptala a přemýšlela, co ještě se pokazí. Odpovědí se samozřejmě nabízela celá řada. A několik se jich také vyplnilo. Při oblékání si uvědomila, že ji štěně netahá za kalhoty. Ani ho nikde neslyšela. Zachvátila ji hrůza, kterou zná jen rodič nebo majitel domácího mazlíčka, a vyrazila tryskem do přízemí, kde uviděla Roscoea, jak zběsile cupuje jeden z jejích polštářů, až pířka létala po celém pokoji jako bílé vločky ve sněžícím těžítku. „Přestaň! Hned toho nech!“ zakřičela na něj. Pes ale její příkazy považoval za výzvu ke hře, oběhl konferenční stůl a zamířil i s polštářem do kuchyně. „Na tohle nemám čas!“ varovala ho a pokusila se ho chytit. Roscoe se jí ale vysmekl a se staženým ocasem a vlajícíma ušima prosvištěl kolem ní. „Ty ani nevíš, jak *moc* si zahráváš!“

Když ho celá zadýchaná konečně dostihla v koupelně a zahradila mu všechny únikové cesty, vztek ji trochu přešel. „Tak, už stačí.“ Neměla čas, aby uklidila všechna pírká a cáry polštáře roztahané po celém obývacím, a tak jen strčila psa do cestovního kotce, nachystala si kabelku, peněženku, zbraň a odznak a nechala Roscoea za mřížemi, odkud k ní vysílal smutné pohledy a tvářil se jako nejubožejší pes na celém světě. „To přežiješ,“ řekla, ačkoliv se cítila až směšně provinile, když za sebou zamkla a vykročila směrem ke garáži.

Ačkoliv ještě nebylo ani osm, zavolala ještě údržbáři, aby se podíval na ohřev vody. Údržbář byl takový líný, šestadvacetiletý budižkničemu, který raději hrál po nocích na basovku s kapelou, než aby přes den pečoval o dům. Byl ale levný a relativně šikovný, když mu to zrovna čas dovolil. Dělal už pro Alvarezovou pár melouchů, a proto si byla jistá, že přijde na to, co se stalo s tím zatraceným bojlerem. Doufala jen, že nebude muset ten krám vyměnit.

V kanceláři si hned nalila hrnek vroucí kávy a pokusila se zlepšit si náladu koláčkem se sobem. Nejdříve snědla čokoládové parohy, pak rozžvýkala celou tu jeho hloupou hlavu. Nepomohlo to.

O dvacet minut později, zrovna když odpovídala na mail, vstoupila do místnosti Pescoliová. „Chceš slyšet pár špatných zpráv?“ zeptala se jí.

Alvarezová k ní zvedla pohled. „Myslíš několik *dalších* špatných zpráv?“ opáčila. „Nevstala jsem dneska zrovna šťastnou nohou, takže odpověď zní: Ne.“

„Jasně, chápu. Ale tohle bys asi měla slyšet. Tvého kámoše J. R. právě pustili z vazby. Kvůli takové formalitě... Jeho právník ale řval hodně hlasitě. Vypadalo to, že bude nový proces.“

„Do hajzlu.“ Bolest hlavy, kterou ráno cítila, výrazně zhoršilo dobrodružství s polštářem. Cítila, jak bolest pulzuje. J. R. „Junior“ Green byl magor non plus ultra. Býval profesionálním čarovým rozhodčím, ale vypracoval se až na trenéra... A pedofila. Alvarezová ho nevybíravě poslala za mříže a on přísahal, že jí na oplátku zničí život. „Ten hajzl je vinen!“

„Já vím. Akorát to budeme muset znovu dokázat.“

Když Pescoliová odešla, Alvarezové zazvonil telefon. Se-lena se s omračující bolestí hlavy podívala na displej a uviděla jméno Terry Longstroma. Hovor nepřijala. Teď s ním nemohla nic řešit, alespoň ne osobně. Pokud potřebuje něco pracovního, nechá vzkaz. V tom případě mu Alvarezová může zavolat později. Možná.

Zašátrala v horní zásuvce svého pracovního stolu a nahmatala lahvičku excedrinu, který užívala jen při mimořádně silné menstruaci. V těch případech prášky proti bolesti zapíjela bylinkovým čajem. Dnes si do dlaně vyklepla dvě pilulky, hodila si je na jazyk a polkla je nasucho.

Ještě nebylo ani devět hodin ráno, a už to vypadalo, že se jasný den změní v pořádnou noční můru.

O pár hodin později Pescoliová prověřovala několik členů skupiny biblických studií při místním kostele... Lidí, z nichž někteří viděli Brendu Sutherlandovou živou jako poslední. Alvarezová zašla do oddělení pohřešovaných osob a zeptala se Taj, zda v poslední době nebyly jako pohřešované nahlášeny i jiné ženy.

„Tak se na to podíváme,“ řekla, natukala cosi na klávesnici a podívala se na monitor.

Alvarezová byla nervózní. Čekala celé hodiny na to, aby

si mohla promluvit s Taj. Celou noc se na posteli převalovala a přemýšlela, jestli existuje nějaké spojení mezi Lissou Parsonsovou a Brendou Sutherlandovou.

Nepatřila mezi lidi, kteří věří na náhody, a poslední dvě zimy ji naučily ostražitosti. Na tak malé město žilo v Medvědíh Brodě příliš mnoho magorů. Byli tu neškodní blázni, například Ivor Hicks, který i na prahu osmdesátky tvrdil, že ho před mnoha lety na Stolové hoře unesli mimozemšťané. Odnesli si ho prý na svou mateřskou loď, kde ho zkoumali příslušníci zvláštní plazí rasy, které vedl mimořádně zlý generál Krytor. Přísahal, že jeho zkušenost s mimozemšťany *nijak nesouvisela* s jeho láskou k Jacku Danielsovi. Pak tu byla Grace Perchantová, která žila sama hned se dvěma vlčáky: starší fenou Sheenou a mladším psem, kterému říkala Bane. Podle Alvarezové teď Grace vlastnila plnohodnotnou smečku. Paráda. Grace věřila, že mluví s duchy, a často pronášela podivná proroctví, která se nějakým záhadným způsobem vyplňovala. I ona ale byla, alespoň podle názoru Alvarezové, zcela neškodná.

Na druhé straně městečko Medvědí Brod v posledních letech zažilo hned několik sadistických vrahů, šílených psychopatů, kteří děsili místní obyvatele tři roky za sebou. Jak Pescoliová správně a několikrát poznamenala: „Může za to ta zima. Teploty pod bodem mrazu lezou lidem na mozek.“

Alvarezová ale byla jiná, mnohem pragmatičtější, a nevěděla jistě, co může tenhle nepříjemný fenomén způsobovat. Nelíbil se jí ale ani trochu. A nyní, když se pohřešovaly dvě ženy, cítila mrazení v zátylku, které věstilo jen samé špatné zprávy.

„Jo, máme tu pár pohřešovaných,“ řekla Taj a posunula obraz na monitoru dolů. „Jeden pán odešel z domova dů-

chodců a pořád se nevrátil. Pak tu asi máme dva uprchlíky. Jsou to dvojčata, která patrně unesl vlastní otec. A někdo také unesl dítě z nemocnice.“

„Já hledám další ženu. Zhruba, ale ne nezbytně ve věku devatenácti až čtyřiceti let.“

„Hm, pak je tu Lara Sue Gilfryová,“ řekla a zamyšleně se zamračila. „Ztratila se zhruba před měsícem... Podíváme se na ni... Tááák, tady ji máme.“ Na monitoru se objevil obrázek vážné rudovlasé ženy s velkýma modrýma očima a tenkými pobledlýma rty. „Je jí osmadvacet a nikde dlouho nepobyde. Hodně se stěhuje. Naposledy ji viděli šestého listopadu v penzionu u Býka a medvěda, kde pracovala jako pokojská. Prý má velkou jizvu na pravé noze, hned nad kolenem... Za mlada měla havárku na motorce. Nad levým kotníkem má zase tetování motýla.“ Taj natočila monitor, aby na pohřešovanou ženu lépe viděla i Alvarezová. „Prakticky nemá rodinu. Máma jí umřela ve dvou letech, táta, když byla v pubertě. Nevlastní matka šla z jednoho vztahu do druhého. Lara Sue vyrůstala jako dříví v lese. Od šestnácti žila na vlastní pěst.“

Alvarezová cítila, jak jí po zádech stekla krůpěj potu. Měla zlou předtuchu. „A co nějací kluci? Bratrance? Sestřenice? Holky?“

Taj četla z karty případu. „Neměla vážnou známost. Byla to spíš samotářka a s nikým se moc nestýkala. Majitel penzionu ji nechával bydlet v podkroví a strhával jí to z platu.“

„Nechala po sobě nějaké věci?“

„Jo. Právě proto je ten případ nejasný. Klidně může být z těch lidí, co se toulají od města k městu.“

„Hm... A co peníze? Koukali jste jí na účet? Nepoužila někde kartu?“

LISA JACKSON

Taj zakroutila hlavou. „Její zaměstnavatel nám řekl, že jí dával šek, ale pak s ní chodil do banky, kde si ho rovnou nechávala proplatit. Všechno pak hradila hotově.“

„Paráda. Co počítač? Měla Facebook? Nebo Twitter?“

„Zatím jsme nic takového nenašli.“

„Všichni mladí lidé mají přece účty na těchhle sociálních kravinách.“

„Jestli nějaký účet má, tak o něm nevíme.“ Taj se na ni zadívala. „A dívali jsme se dobře.“

„O. k. Možná opravdu jen odjela.“

„Snad...“

„Mohla bys mi přeposlat všechny informace, které o ní máš?“

Taj přikývla. „Jasně, žádný problém.“

„Díky.“

Oddělení pohřešovaných osob Alvarezová opouštěla se špatným pocitem, kterého se nedokázala zbavit.

Žádná těla.

Žádná místa činu.

Někam se ale ztratily tři ženy...

Kam?

Calvin Mullins nikdy neměl policajty zrovna v lásce. Malí či velcí, širocí či štíhlí, poldové ho zkrátka znervózňovali. Dokonce i Cort Brewster, jeden z jáhnů v kostele a zástupce šerifa v jedné osobě. I tento zbožný muž, pevný ve své víře, oddaný manžel a milující otec neuvěřitelně krásných holčiček, byl policajt, což kněze rozčilovalo.

Dnes musel v kanceláři kostela jednat s jiným zástupcem Úřadu šerifa okresu Pinewood. Šlo o detektiva Regan Pesco-